Alexandru Amoq

Mângâind flacăra

„Unde trăiesc, sunt mai multe sperietori decât oameni...”

Dragul meu prieten, Aş vrea să încep prin a-ţi mulţumi pentru cele 15 scrisori adresate mie şi inserate în ultima ta carte pe care ai intitulat-o << MÂNGÂIND FLACĂRA >>. Într-o anumită măsură, ai dreptate. Procesul de calomnie în care ne-a târât acel „căprar de şcoală veche”, acea scursură umană ce are ca unică plăcere dorinţa de a face rău, ne-a apropiat, deschizându-ni-se porţile unei comunicări, probabil benefice, dacă ne-am gândi doar la schimbul de cărţi şi comentari le asupra lor de care nu ne bucuram înainte de acest proces care va rămâne în analele localităţi noastre cu rezonanţă slavonă. Trebuie să recunosc că ai dreptate: este o mare plăcere şi pentru mine de a-ţi scrie. Eu, însă, nu-ţi voi răspunde punctual temelor tale eseistice care, trebuie să accept, reprezintă o intensă provocare pentru spiritul meu un pic amorţit de bunăstarea burgheză în care mă complac de prea mulţi ani. Nu vreau să spun că nivelul de trai al meu şi al familiei mele compuse din patru zmeoaice şi un prâslea ar fi deosebit de ridicat; dimpotrivă. În fiecare an iau bani de la bancă plătind o dobândă mare, dar mâncăm bine şi supravieţuim deasupra liniei de plutire. De aceea, un adevărat duhovnic (confesor) trebuie să fie întotdeauna, un călugăr. Dar nu orice fel de călugăr ci unul care a renunţat de bunăvoie la existenţa laică aventuroasă şi completă pentru a se supune unei vieţi monahale austere, în mod permanent. Îmi place enorm părintele Rafael care se numea cândva Răzvan NOICA, fiul celebrului filosof Constantin NOICA. Dar constat, cu nemulţumire, că m-am luat cu vorba şi am deviat de la ideea dominantă a primei mele „epistole” către tine care se referea la cele două balustrade ale punţi pe care păşim deasupra prăpastiei noastre existenţiale.

Acestea sunt, cum bine şti, smerenia şi spovedania.

Totul, dar absolut totul în lumea aceasta materială a omeniri actuale, este inutil fără aceste două jaloane.

Partea gravă este că mulţi dintre noi – şi eu mă număr printre ei – uităm, adesea, să ţinem cont de ele.

Ne considerăm atât de învăţaţi, sau atât de inteligenţi, sau atât de norocoşi încât nu ne poate ajunge nimeni la vârful nasului.

Şi ar putea fi atât de simplu. Măcar uneori am putea să ne amintim că reprezentăm doar nişte simple firicele de nisip sau, cum spunea un prieten filosof – amintindu-şi de poetul indian Rabindranath TAGORE – nişte picături de rouă ce sorb cu nesaţ primele raze de soare pentru a se contopi cu eternitatea. Dar nu, noi nu gândim aşa. Noi ne complăcem în a rămâne doar nişte proprietari de obiecte perisabile de care ne ataşăm şi, mai grav, ne depozităm sufletele în sertarele lor. De fapt, nu „doar” ci „numai” această calitate ne-o cultivăm de mici, prin bunăvoinţa actualei societăţi revolute.

Atât de multe aş avea să-ţi povestesc, dragul meu prieten încât mă tem c-am să devin haotic. Spre deosebire de tine, eu nu sunt scriitor însă nu trebuie să-ţi mărturisesc că, uneori, spiritul Divinităţi, m-a vizitat. De aceea confesiune a mea din aceste pagini este de o sinceritate absolută.

„Ai văzut cum se uită pasărea în colivie la fluturii liberi?”

O toamnă frumoasă în acelaşi etern spaţiu mioritic, între vâlcele împădurite, la 4 km de Dunăre.

Spulberarea unui vis, cel suedez. O eclipsă a sufletului: dorinţa de a deveni monah… pe urmele lui Nicu STEINHARDT. M-a ţinut şapte zile apoi sa evaporat. Simt că sufletul meu se revarsă… Spre ce? Încă nu ştiu. Spre monahism nu mai este posibil. Cred că nu eram pregătit cu rigoarea din mănăstire. Oricum, mă aflu la răscruce. Ce este, de fapt, eternitatea? Poate că vom găsi câteva răspunsuri posibile în această carte neconvenţională.

Dar, poate că mult mai important va fi să nu ne fixăm asupra nici unui răspuns ci să căutăm permanent, fără să ajungem la ţărm. Doar astfel trăim cu adevărat.

— Ce conţin aceste pagini ale unei scri turi indefinite?

— Câteva poezii HAIKU în locul titlurilor” secvenţelor” ce alcătuiesc cele 15 capitole, câteva citate din << Jurnalul italian >> ce nu a mai fost scris, la capătul unei aventuri păguboase în

plan financiar dar fundamentale pentru devenirea spirituală şi, până la urmă, literară, a autorului acestor rânduri, câteva consideraţi asupra inovaţi lor unor mijloace sportive inedite născocite de cel ce vă reţine atenţia, pentru a schimba actuala paradigmă asupra vârstei a treia pentru că –fiecare dintre noi o simţim pe propria piele – nu există, cu adevărat, o etate pur fizică ci doar o stare de spirit… Am văzut „tineri” de 80 ani şi „bătrâni” la 20 de ani… Şi, în sfârşit, acest jurnal neconvenţional este un imens strigăt de neputinţă pentru cel ce aşterne aceste rânduri, dintr-o cuşcă existenţială ce se încăpăţânează să rămână ferecată, poate pentru că Cel – de – Sus preferă să-şi încerce, îndelung, aleşii mesajelor sale, verificându-le răbdarea. Deşi aş fi dorit să mă avânt pe marile fluvii cu „jucăria” proaspăt inventată – mergând pe apă – continui să vieţuiesc vegetal şi monoton, aici, în acest spaţiu, de altfel stimulant, în planul uceniciei spirituale.

Poate că avem momente, rareori, când ne întrebăm: ce rămâne, în vi tor, după noi? Nu mă gândesc, acum, la oamenii obişnuiţi care acumulează imense averi pentru a le lăsa urmaşilor. S-a verificat, în istorie, că Mângâind flacăra succesiunile patrimoniale au avut cea mai scurtă existenţă comparativ cu succesiunile religioase. Şi ce mai contează, acum, în această perioadă debusolată care este guvernată de un zeu dizolvant, MAMONA, poeţi, cu gândurile lor atipice, cu vieţile lor boeme, cu independenţa lor periculoasă?

Aşa că nu avem altă soluţie decât a trăi în două universuri paralele: în primul, suntem nişte cetăţeni obişnuiţi ai comunităţi, deşi marginali şi bănuiţi ca periculoşi, iar în cel de-al doilea univers, trăim, cu adevărat, ca nişte arbori de HEVEA BRASILIENSIS care-şi picură prea-plinul sevei, dezinteresat, benefic şi mereu de neînţeles pentru mulţimile din jurul nostru. Poate că de aceea a scrie este, uneori, necesar…
„Contemplarea lunii: privind-o, se înnourează, neprivind-o, se luminează”.

Sfinţia Voastră, De o bună bucată de vreme mă gândeam să vă scriu. Pare curios pentru că locuim foarte aproape şi ne întâlnim, în mod frecvent, fie la şcoala unde amândoi profesăm, fie în faţa biserici sfinţiei voastre unde, din nefericire, eu intru atât de rar.

Dar nu putem dialoga în intervalele scurte de timp şi chiar dacă o facem, uneori, nu putem aprofunda marile frământări existenţiale. Mai mult, deschiderea aceasta fecundă, în planul ideilor, bazată pe apropierea noastră, reflectă o prietenie dezinteresată care, probabil, se va prelungi prin intermediul corespondenţei noastre, cândva, în viitor. De acea, m-am gândit, şi aţi fost de acord, să inserăm, în cadrul acestui jurnal, dialogul nostru asupra câtorva teme ecleziastice care, de fapt, sunt etern umane.

Mai mult, noi doi, având experienţa publicări în presa locală a unor articole incendiare care ne-au adus chemarea în judecată pentru calomnie din partea unui ierarh local laic, nu putem decât să ne continuăm scrierile, de data asta pe un plan ideatic mai înalt, pentru a ne marca prezenţa peste timp, aici, în acest spaţiu nefericit. Formula este oarecum forţată pentru că toate arealele geografice sunt neutre. Ceea ce le individualizează este factorul uman care le poate îmbogăţi sau, dimpotrivă, le poate scădea valoarea. De aceea primul nostru subiect de conversaţie s-ar putea referi la „CELE ŞAPTE PĂCATE”.

După această prea lungă introducere am să vă rog să-mi acordaţi libertatea ca, pe parcursul următoarelor mele scrisori, să nu mai fac referiri ample la anumite personaje negative de care ne lovim pentru că nu doresc să meargă cu noi, în eternitate.

„Mă aflu în căutarea propriei mele legende. Se spune că toate forţele Universului îmi sar în ajutor”.

Paolo COELHO – celebrul scriitor brazilian, reflecta astfel, comiţând primul dintre cele şapte păcate: orgoliul. Ar fi imposibil pentru orice scriitor şi pentru orice artist adevărat să nu deţină câteva fărâme de mândrie. O lume a oamenilor fără păcate este o lume alienată, bolnavă cronic sau făţarnică. Îmi amintesc acum, după mulţi ani, că mama spunea: „eu nu am păcate”, comiţând aproape un sacrilegiu. Era stăpânită profund de un orgoliu bolnăvicios.

Papa Grigore cel Mare, spre anul 600 (d. Chr.) a individualizat cele şapte păcate care au fost acceptate de către creştini fără modificări ulterioare.

Ele sunt următoarele: orgoliul, avariţia, lăcomia, invidia, luxul, mânia şi lenea. Paradoxal, lenea apare pe ultimul loc

pentru că este atât de des întâlnită în sinele celor mai mulţi oameni. Hinduişti consemnează doar şase păcate (câteva fi nd aceleaşi ca la creştini), astfel: mândria, răutatea, lăcomia, mânia, pofta şi iluzia (maya). Care este păcatul dominant în noi-înşine? V-aţi întrebat vreodată?

„Nu am nimic altceva decât această linişte, această răcoare!”

O primăvară frumoasă în acelaşi etern spaţiu mioritic, între vâlcele împădurite, la 4 Km de Dunăre…

Am făcut un progres: m-am mutat, incredibil, în”Grădina Maicii Domnului”. În urmă cu mai bine de două săptămâni eram disperat – desigur, în măsura în care poate fi disperat un yoghin. Ca urmare a unui lung proces asupra casei şi grădinii adiacente, între prietenul meu Bebe şi tatăl său, trebuia să vină o comisie de expertiză care să le împartă proprietatea. Nu avea sens să stau până în ultima clipă pentru a nu crea dificultăţi suplimentare…

— De fapt, de ce vă povestesc eu, toate acestea, dragi prieteni ai clubului aventurilor mele?

— Probabil, pentru că simt că mă apropii de cel de-al patrulea ciclu al existenţei mele terestre: mă pregătesc să devin un SANNYASIN european. Ce înseamnă acest apelativ?

„În străvechea Indie, societatea era împărţită în caste. Cea mai înaltă castă era cea a Brahman – ilor (casta VARNA).

Brahmanul, fie că era investit sau nu cu o funcţie sacerdotală era considerat o persoană sacră. Toţi brahmanii erau nişte învăţaţi erudiţi (pandite). Orice Brahman trebuia să treacă prin ashram-uri, cele patru trepte ierarhice, ce aveau să-l ducă spre spiritualizare. Ucenicia şi abstinenţa Mângâind flacăra reprezentau prima dintre aceste patru trepte, denumită BRAHMACHARYA.

A doua treaptă includea obligativitatea Brahmanului de a duce o viaţă de familie şi de a fi chiar tată. Această treaptă se numeşte GRIHASHYA.

Urma, apoi, a treia treaptă, mult mai grea decât primele două, în care Brahmanul trebuia să se retragă în pustnicie, de obicei în locuri împădurite.

Această etapă se numeşte VANAPRASTHA.

În sfârşit, urma cea de a patra etapă, cea de cerşetor laic (drumeţ, călător, pelerin) având titulatura de SANNYASA. Iată deci originea sacră a cerşetoriei...”

Aceste aserţiuni au fost culese de către Elise KRAFT şi tălmăcite de Alexandru DOBOŞ.

Şi acum se impun câteva întrebări abisale:

— De ce are nevoie, lumea de azi, de brahmani?

— Ce este un brahman modern?

— Trebuie să fie el doar indian sau ar putea să aparţină, prin naştere, şi Europei (desigur, nu şi prin spirit!)?

— Este el născut pentru această misiune sau urmează o şcoală specială şi, după absolvire, devine predicator precum leiţi sau preoţi ortodocşi sau catolici?

— De ce avem nevoie de şcoli de filosofie sau de religie?

— De ce l-am acceptat pe Confucius ca zeu tutelar al Europei când sângele nostru încă clocoteşte de ardoarea migratorilor?

— De ce reproducem o societate bolnăvicioasă, hipertehnicizate care, în curând, va funcţiona singură, ca un ceasornic electronic bine reglat?

Simple întrebări retorice şi inutile...

Dar mai există câţiva, care... „O volbură de vânt: flamura!”

Dragul meu prieten, M-ai putea lămuri ce înseamnă o sinceritate absolută?

Pentru că pe măsură ce mă gândesc mai profund, observ că toate cuvintele exprimă doar noţiuni relative. Sinceritatea mea ar putea fi (şi chiar este) absolută doar într-un moment limitat (cum ar fi descărcarea sufletului meu pe aceste pagini albe), în rest, aş fi considerat nebun dacă nu aş purta o mască de convenţionalism, de formalism, de un tradiţionalism de suprafaţă.

Pentru că toate societăţile de până acum nu au tolerat, sub nici o formă, sinceritatea spovedaniei. Un mare scriitor1 din secolul trecut (secol ce a

1 Panait Istrati aparţinut, în exclusivitate, diavolului) a scris o carte cu titlul „SPOVEDANIA UNUI ÎNVINS” demascând societatea sovietică staliniane pe care tocmai o vizitase. Partea ciudată şi, în acelaşi timp gravă, nu a fost că protestele au venit doar de la înalţi ierarhi de la Moscova (era normal şi explicabil)

ci, mai ales, din partea foştilor protectori francezi ai scriitorului nostru precum Romain ROLAND. Dar nu au fost numai simple proteste ci o campanie sistematică de minimalizare a scrierilor sale anterioare pe care aceiaşi scriitori – protectori le încurajaseră cu frenezie înainte de călătoria fatală în patria „vi torului luminos al omeniri”. Aşa au început, întotdeauna, toate inchiziţile: prin anihilarea gândului liber al omului. Au continuat, apoi, prin denigrarea scrierilor sau creaţi lor intelectuale ale acelor indivizi periculos de sinceri, sfârşind prin dematerializarea lor sub diverse forme, în funcţie de secol… Fie prin intermediul rugului în Occidentul european, fie prin gazare în centrul nazist al Europei, fie printr-un cartuş în ceafă sau o internare siberiană. Dar niciunde, niciodată, nici o putere politică nu a suportat în vreun fel, sinceritatea absolută a unui individ izolat. Cei care au îndrăznit să-şi exprime gândurile, în mod liber, a trebuit mai întâi, să-şi caute protectori puternici pentru a nu fi anihilaţi în faşă (după cum se spune). De acea, părinţi Bisericii, în înţelepciunea lor predictibilă, au instituit taina spovedaniei.

Aceasta este atât de importantă încât, fără a avea conşti nţa necesităţi ei, nu ar trebui să ne autointitulăm oameni în accepţiunea de copii ai lui Dumnezeu.

Fără spovedanie (şi mai ales fără auto-spovedanie) am fi doar nişte simpli roboţi ce execută comenzile altor roboţi, am fi o societate a furnicilor devoratoare. Ceea ce este îngrijorător este, de peste două secole, că ni se induce ideea de fi nţă socială exclusivă, tăindu-ni-se, în acelaşi timp, canalul individual de comunicare cu Dumnezeu. Ei bine, acest drum se va sfârşi întro fundătură care va însemna dispariţia omului. Eu nu pot accepta această cale şi ştiu că şi tu îmi împărtăşeşti această convingere. Poate că ar trebui să fiu mai clar: eu nu îndemn pe nimeni la revoltă sau la folosirea violenţei dar, în egală măsură, eu nu pot tolera abuzul şi bunul plac al oricărui tip de ierarhie, din orice timp şi din orice spaţiu. Eu nu cer decât să încercăm să ne privim în interiorul nostru… Se numeşte spovedanie. Doar atât! Atunci lumea noastră va fi diferită… infinit mai bună.

„Lumea-i ca roua,
doar ca roua Şi totuşi…”

Cum pot eu să devin un călugăr ortodox când mă aflu, departe, pe drumul marilor yoghini? Există, desigur, numeroase

puncte comune dar eu am nevoie de o neîngrădire nelimitată: fără reguli!

Mângâind flacăra După lectura recentă a cărţi lui Gopi KRISHNA numită „Energia evolutivă în om – KUNDALINI”, sunt convins că nimic nu-mi va fi imposibil de înfăptuit. Doar atunci când voi vedea realizările înfăptuite, voi fi în mare pericol. Sper ca smerenia să mă însoţească, mereu.

Iată un fragment din „Jurnalul italian”: „12.09.2003 <<Mângâind flacăra>> se va numi noua mea carte de eseuri ce continuă, oarecum romanul epistolar numit << Trăind insular>>.

Tema la care mă gândeam este descoperirea cristianităţi noastre pentru că fiecare avem, uneori, nişte trăiri asemănătoare lui Gopi KRISHNA. Peste câţiva ani va urma <<Teroidul Terra>> ce va cuprinde eseuri S. F. Despre colonizarea zonei ecuatoriale oceanice dar şi despre expansiunea explozivă a monahismului în lume ca soluţie a suprapopulări planetei. Îmi doresc să realizez şi deschiderea unei căi de comunicare permanente cu INSTITUTUL KUNDALINI având următoarea adresă: 86 Wallacks Drive, Stanford, Connecticut, U. S. A., CT06902.

Poate că trebuia ca << experimentul suedez >> să nu existe pentru mine şi iată că s-a spulberat înainte de a începe.”

Cândva, un anume Raymond Charles BARKER, în a sa <<Şti nţă a succesului>> spunea că: „nu este virtute în durere, în sărăcie sau în nefericire. Nefericirea n-a ameliorat niciodată vreun suflet. Ea nu poate spori câmpul binelui ci poate dor să-l micşoreze. Cel – fără – de – sfârşit nu poate emite ideile sale decât într-o conşti nţă care este în pace cu ea însăşi şi care se bucură de experienţa care este viaţa”. Dar succesul este o pânză de păianjen care conduce, adesea, spre o imensă nefericire. De aceea am renunţat să-mi public cărţile, cu orice preţ. Dacă se va găsi un Mecena va fi foarte bine, dacă nu, ele vor fi postume sau vor fi uitate sau distruse. Nu mai are nici o importanţă. M-am simţit destins în momentul redactări. De o vreme, de când sunt yoghin, cunosc experienţa: este vorba despre inundarea creierului cu endorfine – hormoni ai senzaţiei de bine – eliberate de către glanda hipofiză. De vreo şase luni practic constant câteva asane de HATHA YOGA – posturile inverse – şi, curios, mi-a revenit vederea. Nu mai pot să scriu şi

să citesc decât cu ochiul liber. Ochelari îi folosesc doar pentru depărtare.

Voi avea de trecut peste o iarnă grea. Voi reuşi să rezist încă un an, în acest loc de exil care se încăpăţânează să mă înlănţuie?

„Însingurare.

După jocul de artificii, căderea unei stele.”

Sfinţia Voastră, Câţi dintre noi am reflectat vreodată supra păcatelor noastre? Şi de am face-o acum, în această societate debusolată? Dacă mă gândesc bine, sufletul meu a închis cinci dintre cele şapte păcate într-o cantitate enormă.

Mă mir, acum, de transformarea interioară profundă şi ireversibilă care mi se datorează, aparent, meditaţiei yoghine pentru că, în mod real ea vine de la Cel – de – Sus care m-a transformat, pe nesimţite. Eram, cândva, extrem de zgârcit (semănam cu tata) şi de aceea nu aveam succes la fete. Preferam săşi plătească ele prăjitura la cofetărie. Pe vremea aceea aveam bani şi de aceea era mai grav acest păcat. Lacom la mâncare am fost dintotdeauna însă invidios pe aproapele meu, niciodată. De mult, când mă supăra cineva grav, deveneam un uragan tropical, mânia mea manifestându-se din plin.

Acum, doar mi se schimbă culoarea feţei. Se spune că cei născuţi în zodia peştilor iartă dar nu uită. Îmi doresc să nu mai păstrez supărarea nici măcar pe micul nostru ierarh căruia îi spuneam << cetăţean – excepţie >> dar, pentru moment, nu am reuşit. Iar lenea, dulcea lene, este cea mai blândă cea mai puţin dăunătoare, pentru că predispune la reflecţie. Emil CIORAN o diviniza. Nici un om harnic nu poate atinge, cu gândul, sfera ideilor pentru că nu are timp să viseze cu ochii deschişi.

Am lăsat la urmă orgoliul pentru că este mai special. Dacă omul este un zeu căzut pe Pământ nu poate să nu-şi amintească măreţia sa trecută şi, de aceea, devenind creator, aici, el se consideră egal cu locuitori Cerului. Nu-l interesează ce se va alege de creaţia sa pentru că el trăieşte, în momentul conceperi acesteia, într-o altă lume, detaşat de micile dificultăţi terestre. De aceea, cred, dacă ne recunoaştem cel mai mare păcat, vom fi iertaţi, poate…

În urmă cu câţiva ani, am văzut un film şocant numit ŞAPTE PĂCATE.

Un actor preferat al meu, Brad PITT era comisarul de poliţie new yorkez care ancheta crimele abdominale ale unui paranoic. Acesta îşi alesese cele 7 victime dintre persoane reprezentative pentru unul dintre cele şapte păcate.

Dar nu s-a mulţumit doar să le omoare ci, mai întâi, le-a torturat bestial, desigur pe rând, lăsând un interval de timp între crime pentru ca presa să amplifice efectul mediatic al răzbunări sale apocaliptice. Acest psihopat era un înger al răzbunări care trimitea informaţi asupra victimelor sale vi toare prin intermediul citatelor din Vechiul Testament. Ultima sa victimă a fost soţia comisarului (Brad PITT) căruia i-a expediat un colet cu capul acesteia. Filmul a avut un final deschis: într-un sordid bar, în faţa unui pahar cu whisky, comisarul reflecta asupra puteri reale a lui Dumnezeu… Concluzia mea asupra acestui film – limită nu poate fi decât una singură. Având credinţă vom putea trece peste toate. Nu ne vom putea schimba soarta însă o vom putea accepta cu detaşare. Credinţa noastră va fi răsplătită, întotdeauna.

Mângâind flacăra „Crizantema este firavă, plăpândă, dar înmugureşte."

… Nu se vor lăsa înghiţiţi de către „CIVILIZAŢIA GLOBALĂ". Ei nu vor lupta împotriva ei ci vor încerca să o transforme, din interior, precum în urmă cu două milenii, Iniţiatul ISSA – cel ce avea să fie cunoscut în Europa drept Iisus din Nazareth.

— Unde a fost Iisus între 12 şi 30 ani?

— Există trei versiuni probabile, dar niciuna nu a fost confirmată…

Versiunea egipteană, cea a unei mănăstiri (termenul este impropriu) mesopotamiene (undeva în nordul muntos) şi, în sfârşit, cea indu – tibetană.

Deşi nu am fost educaţi pentru a accepta versiunea extraterestră a lui Iisus, cu siguranţă că acesta este explicaţia fundamentală a apariţiei sale pe planeta noastră în acel moment – limită. Indienii spun că el a fost un avatar, precum Krishna sau Rama. A fost cu siguranţă, un punct de inflexiune în istoria umanităţi … Era Peştilor a stat sub semnul carismei sale. Totuşi, de câtva timp, am intrat în Era Vărsătorului (după calcule exacte, probabil pe 7

FEBRUARIE 1962), eră în care frecvenţa comunicări interumane se amplifică de cinci ori. Desigur, că în noua eră

războaiele fratricide ar fi nimicitoare… dar are rost să supravieţuim, noi, omenirea de astăzi?

Răspunsul autorului acestor rânduri este total negativ. De aceea el îşi face o datorie de onoare din a-şi înfăţişa evoluţia sa spirituală cu o sinceritate adesea cinică pentru că, fiecare dintre noi, dacă dorim într-adevăr să supravieţuim pe această planetă binecuvântată, nu o vom putea face decât dacă ne vom transforma profund. Şi această metamorfozare nu va depinde decât de noi – înşine… Desigur, vom avea nevoie de câţiva ghizi spirituali, dar îi vom găsi la momentul potrivit, adică atunci când trupurile şi sufletele noastre vor declanşa semnalul…

— Cum să ne transformăm?

— În primul rând să fim mai buni cu noi – înşine, adică să ne menţinem greutatea normală fără a avea obsesia efortului depus pentru aceasta.

Înseamnă că vom mânca altfel, cu siguranţă diferit de momentul actual, vom face mult mai multă mişcare, în mod natural, nu impus, vom juca diverse jocuri în aer liber, zilnic, vom renunţa, total, la medicamente, dar şi la apartamentele blocurilor noastre. Pentru a fi fericiţi nu avem nevoie decât de

1000 m2 de pajişte pe care să ne construim o casă cât de mică, dacă se poate cu livadă sau pădure… pentru că, în sfârşit, am ajuns la punctul esenţial: eliminarea stresului.

Nu vom putea înlătura niciodată stresul într-o societate fundamental concurenţială pentru care valoarea supremă este anihilarea adversarului (economic, politic, religios, etc.). Şi, până la urmă, care sunt rezultatele acestui sistem? Teama, angoasa, disperarea, bolile neuropsihice, nonsensul existenţial, etc.

De aceea am renunţat eu la toate proprietăţile moştenite, donând veniturile rezultate din vânzare…

De acea am renunţat la lupta politică…

De aceea am ales calea yoghină, precum Buddha…

Sau, poate, am fost ales şi nu o ştiu?

„Ploaie de primăvară: totul se înnoieşte frumos.”

Dragul meu prieten, M-am gândit recent la formula de adresare, în scrisorile mele de răspuns, către tine. În tradiţia Bisericii Ortodoxe ar fi trebuit să-ţi spun << Fiul meu >> ca un adevărat confesor ce-ţi sunt. Totuşi, biserica noastră s-a modernizat, nu doar prin adoptarea calendarului gregorian din anul 1924, ci mai cu seamă, prin tradiţia laică a statului

inaugurată de Alexandru Ioan CUZA după secularizarea imenselor proprietăţi funciare ale mănăstirilor. De atunci, biserica noastră a devenit la fel ca cea luterană în relaţia sa oficială cu statul. Este adevărat că de-a lungul deceniilor întunecate ale stăpâniri „diavolului roşu” a licărit o minimă speranţă de emancipare cu u orizont de aşteptare nedeterminat care s-a materializat, totuşi, după Revoluţia din ’89.

Ceea ce ne individualizează pe noi, Biserica Ortodoxă Română, a fost acea vizită unică a Papei Ioan Paul al II-lea din primăvara anului ’97 care a confirmat, odată în plus, ecumenismul nostru. Suntem deschişi spre toate orizonturile spirituale, încercând să-i înţelegem pe toţi aceşti „copii furioşi ai lumi” în măsura în care se poate înfiripa un dialog. Dacă nu este posibil, atunci nu ne rămâne decât să urmăm exemplul Sfântului Pavel care, după insuccesul convertiri atenienilor, a propus însoţitorilor săi: „să ne ştergem praful de pe sandale şi să nu mai poposim aici, niciodată.” Referitor la îndelungata noastră conversaţie asupra iubiri creştine a aproapelui care îţi face rău, în mod constant, acesta ar fi răspunsul meu: exemplul Sfântului Pavel…

M-ai întrebat cândva: << ce poate fi după ură? >> şi tot tu mi-ai răspuns cu o altă întrebare: << indiferenţa? >>. Eu m-am mulţumit, atunci, să-ţi zâmbesc, asigurându-te că vom clarifica, împreună, aceste dispute teologice care, pentru noi doi, au devenit de o stringentă actualitate datorită procesului nostru penal cu acea eroare umană fericită să ne facă rău.

Ei bine, Sfântul Augustin a admis pedeapsa cu moartea în două forme grave de încălcare a legii cetăţi.

Una dintre ele este crima. Inchiziţia însă, ducând perfidia până la genialitate se străduia să „salveze” sufletele condamnaţilor de la focul veşnic Mângâind flacăra al iadului prin recunoaşterea vinovăţiei acestora, trupurile fi nd destinate rugului purificator. Deşi paradoxul, mari inchizitori chiar se rugau sincer pentru condamnaţi lor, convingându-i, uneori, că le salvează sufletele. Dar acum, în perioada aceasta foarte materialistă, pe noi, toţi consumişti, nu ne mai interesează sufletul pentru că nici nu prea ştim bine ce ar putea fi şi ce rol ar putea avea. De aceea, eu, în calitate de „faţă bisericească” interpretez porunca Mântuitorului de a întoarce şi celălalt obraz atunci când primeşti o palmă, în felul următor: omul are doar doi

obraji; dacă un individ nu-ţi înţelege bunătatea şi iubirea ta creştină nici după a doua pălmuire, înseamnă că el face umbră Pământului degeaba şi unica lui şansă este de a fi dematerializat pentru că nu se poate construi nimic trainic pe moloz ci numai în deşert. Iubirea, fie ea şi creştină, poate fi acordată doar oamenilor. A fi om înseamnă a înţelege valoarea dialogului. Cei care cred, cu obstinaţie, că numai ei au dreptate, încercând să-i distrugă pe cei din jur, nu fac parte din categoria oamenilor. De aceea ei nu au dreptul de cetate şi nu au nici o şansă. Pentru ei este inutilă ura, indiferenţa, iertarea, iubirea sau răzbunarea. Ei reprezintă, deja, deşertul pe care cei buni vor construi, cândva… „Neliniştită rândunica ţâşneşte afară din încăperea muiată în aur.”

File de Jurnal…

31.08.2003. „Mic incident cu Bebe. Ar fi putut deveni catastrofal pentru că el a fost bine „montat” împotriva mea, dar s-a aplanat, cu uşurinţă. Observ că am început să primesc calităţi brahmanice: eman o stare de calm în jurul meu care dezarmează până şi pe cei mai îndârjiţi…

Mari maeştri nu au nevoie de arme, de palate, de bogaţi, de medicamente, de onoruri, de recunoaştere internaţională, etc. Ei sunt, lor înşele, suficienţi: nişte universuri autonome.

Cred că îi pot influenţa, prin puterea gândului, pe semenii mei. Este o enormă responsabilitate pentru mine. Voi putea să-i fac faţă, benefic?”

Cele mai importante * lucruri se simt nu se spun dar pentru aceasta trebuie un anumit nivel de sensibilitate spirituală.

Omul este manifestarea lui Dumnezeu şi trebuie să aibă, permanent, speranţă, strălucire şi o inimă curată, orice s-ar întâmpla.

08.2003. „Schimbarea la faţă. Am revăzut un jurnal despre YAATRA YOGA: călătoria iniţiatică a lui Vasile Andru la Madras.

Cursul desfăşurat la ashramul lui SWAMI SHIVANANDA costă 1500$. Nu-i mult! Cu ajutorul lui Dumnezeu, voi absolvi acest curs… pentru început. Vreau să înţeleg LUMEA.

Curentul cald al oceanului înţelegeri mele mă poartă, departe de Israel; spre India. Simt că mă depărtez de Iisus Christos pe care-l admir dau nu-l înţeleg, mă depărtez chiar de

Sf. TOMA pe care-l iubesc enorm; dar eu nu vreau să fiu nici eretic, nici sectar al creştinismului, eu vreau doar să dialoghez, fără intermediar, cu Creatorul. Care dintre ei?

Brahma, Atman, Ishvara? Nu ştiu, încă… Oricum, îmi este din ce în ce mai clar: nu există nici RAI, nici IAD, în afara sufletelor noastre, nu există diavol, nu există nici BINE, nici RĂU, în afara noastră! Tot UNIVERSUL se regăseşte, miniatural, în noi-înşine. HALASANA îşi face, acum, efectul: scriu fără ochelari, văd perfect! Să fie un miracol? Nu, este YOGA!"

Eu ştiu: sunt o pungă de plastic umplută cu apă. Numai că apa din mine se află deja reglată pe aceeaşi lungime de undă ce SFERA ETERNĂ, vibrează în consonanţă cu ea. De aceea cred că destinul este cel care ne alege şi nu invers.

Spunea frumos Confucius:" oriunde ai merge, mergi cu toată inima".

Am recitit o parte din Jurnalul ţinut peste vară şi nu m-am îndurat să nu reproduc vreo câteva pasaje…

Aş fi dorit să povestim despre sporturi. O vom face, cu siguranţă de-a lungul paginilor următoare… „Sub luna tăioasă, vântul fluviului ascute stâncile".

Sfinţia Voastră, Ideea de APOCALIPS a devenit la modă după apariţia primelor comunităţi creştine în Imperiul Roman. Observ, de câteva zile, că m-a cuprins o stare de apatie totală care mă conduce la o meditaţie abisală. Mă simt ca o prăpastie, indecisă între dorinţa de a se lărgi, înghiţind de-a valma tot ceea ce ar trece pe deasupra ei şi speranţa de a se închide definitiv, contribuind, benefic, la concluzia inutilităţi construiri podurilor şi la extinderea sfericităţi terestre. Cred că acesta este unicul element admirat la Mângâind flacăra om, de către Dumnezeu: indecizia asupra sensului propriei existenţe, asupra inutilităţi acţiunilor sale, uneori, acel „DE CE?" care ne chinuia şi, pentru a fi fericiţi, sau măcar a crede că suntem nu ar trebui să-l rostim niciodată.

Această iscodire reprezintă un imens pericol incomparabil cu blânda întrebare „CINE SUNTEM?".

Confucius ne-a marcata pe toţi punându-ne la dispoziţie o armă extrem de periculoasă: cunoaşterea.

El a făcut o metodă din aceasta chiar dacă nu a putut vedea „dincolo"…

Şi ceea ce a început să apară „dincolo” se poate numi cu un singur cuvânt:

APOCALIPS. Sfârşitul oricărei societăţi şi al oricărui individ se află în conşti nţa noastră. Numai că unii dintre noi îl acceptă lent iar alţi se grăbesc, provocându-l.

Ali AGÇA (a se citi: agt ∫ a) încerca în anul 1981 să-l asasineze pe Papa Ioan Paul al II-lea. După câţiva ani, Papa îl ierta, acordându-i binecuvântarea.

În 2004, integrişti palestinieni îşi leagă brâuri (ce conţin calupuri de exploziv) în jurul taliei şi le detonează în mijlocul unor mulţimi de israelieni fără apărare. Ceea ce încerc să înţeleg este modul de gândire al acestor terorişti. Ei sunt fericiţi fi nd convinşi că ajung în paradis.

Ei nu-şi pun niciodată întrebarea „de ce?” Ar fi începutul unui chin cumplit: acela al dărâmări propri lor repere existenţiale. Am ajuns, uneori, să-l admir pe Prinţul Întunericului care predica o societate a furnicilor pentru orice tip de comunitate.

Un model totalitar unde viaţa fiecăruia este programată integral şi unde nu se întâmplă nimic neprevăzut. Atunci, pe vremea „împuşcatului”, aveam conşti nţa zidului pe care trebuia să-l dărâmăm, aveam speranţa scuturări opresiunii obtuze sub care vieţuiam, aveam un scop existenţial. Mă gândesc uneori, prosteşte, că BEN LADEN este fericit. El are un singur gând: să omoare cât mai mulţi civili „necredincioşi” şi, mai recent, chiar musulmani care nu-i împărtăşesc convingerile. Îşi vede „realizările” la televiziunea ALJAZEERA, undeva în munţi din vestul Pakistanului, într-o peşteră confortabilă şi are ca unic scop personal, să nu cadă prins în mâinile americanilor. Probabil că s-ar sinucide fi nd convins că va ajunge la cer, desigur pentru fapte bune. Nu pot să înţeleg această cumplită încrâncenarea, această opacitate spirituală ciudată, non interogativă. Dacă acest gen de oameni apocaliptici ar fi angoasaţi, veşnic nemulţumiţi de eiânşişi, atunci nu ar mai putea fi terorişti adevăraţi.

Spre ce ne îndreptăm? Să fie scris în cărţile sfinte?

„Reflux
Crabul se teme De urma piciorului”.

Mi-a plăcut enorm Elias Canetti. Dacă-mi amintesc bine, a fost laureat al Premiului Nobel pentru literatură în anul 1981. Dar ce mai contează premi le în Era Vărsătorului?

Este chiar o neşansă de a primi un premiu prestigios, acum, pentru că te ancorează la această societate, inevitabil moartă. Dimpotrivă, este minunat, să fim proscrişi, întemniţaţi sau chiar executaţi pentru că ne va creşte cota la bursa noului viitor intuit de noi, cei asociali. Sören KIRKEGAARD a estimat bine… s-ar fi dorit martirizat însă, contemporanii săi – nişte bieţi burghezi danezi din prima jumătate a seC. Al XIX-lea –l-au caricaturizat în revistele vremi.

Nu mai ştiu dacă am mai povestit într-o scriere anterioară, dar mi se pare fundamental exemplul barbarului longobard ce s-a metamorfozat, la RAVENNA, în custodele antichităţilor romane şi gotice (ostro) devenind cel mai fidel apărător al civilizaţiei latine, el dărâmătorul de statui, el – ucigaşul barbar, el – incendiatorul.

Jorge Luis BORGES a scris una dintre nuvelele simbolice la care ar trebui să reflectăm mai des.

De o vreme, eu – însumi trăiesc un proces invers: de la actuala civilizaţie, citadină, la noua barbarie, rurală şi observ că, în mine, metamorfoza s-a produs: nu numai că-mi place noua barbarie dar o consider şi matrice a Erei Vărsătorului.

Cândva, în trecutul apropiat, am reflectat asupra adaptări romanilor în Dacia. Prima generaţie era obişnuită cu baia clasică în termele romane, apoi nepoţi şi strănepoţi s-au făcut păstori, dormind în sarici de oaie pe munţi înzăpeziţi şi spălându-se doar în anotimpul cald.

Până la urmă, civilizaţia nu înseamnă nici bunuri materiale imense precum automobile, case, televizoare, roboţi electrocasnici, conturi în bănci, asigurări avantajoase pe viaţă, etc., nici famili consolidate financiar dar nefericite, nici academi prestigioase absolvite ci doar o generozitate maladivă a sufletelor fiecăruia dintre noi şi ceva extrem de simplu şi poate tocmai de aceea neaplicat, adesea: igiena templului sufletului (trupul fiecăruia dintre noi) şi exerciţi euro yoghine în fiecare dimineaţă ce nu durează mai mult de 7-10 minute. Sunt extrem de periculoase deşi inofensive, în aparenţă. Ele vor modela o nouă umanitate, nu putem şti acum, dacă va fi mai bună sau mai rea, dar, cu siguranţă, va fi diferită. Dacă s-ar interzice

aceste exerciţi, amploarea pe care ar lua-o ar fi explozivă. Aşa difuz, înlocuirea actualei civilizaţi a obezilor se va produce lent dar inevitabil.

Cu siguranţă ne îndreptăm spre o societate a „loisir”-ului dar nu una de gladiatori ci de atleţi olimpici.

— Care este vina lui Confucius în legătură cu aceste consideraţi?

Mângâind flacăra „Valurile topesc gheaţa lacului”.

Dragul meu prieten, Este o plăcere să-ţi scriu, acum, în acest superb sfârşit de octombrie însorit, cu un cer azuriu şi cu splendidele frunze galbene şi ruginii căzând.

Îmi plăcea enorm primăvara, pe vremuri, dar a început să-mi placă şi toamna.

Să fie un semn de bătrâneţe? Şi pentru că îţi sunt confesor (observi că folosesc apelativul Bisericii Romane în loc de cel de duhovnic cum ar fi fost normal în biserica noastră?) îmi voi aminti, în frânturile de gânduri pe care mi le-ai relatat haotic, în cursul spovedaniilor tale, câteva fragmente care, puse pe hârtie, vor încerca să explice, cu totul parţial, o posibilă devenire existenţială la cumpăna dintre două secole, dintre două milenii, dintre două ere (cea a peştilor şi cea a vărsătorului) dintre două concepte fundamentale asupra proprietăţi (proprietari de spaţiu – pământ, teritori – şi proprietari de timp). Am convingerea că eşti un personaj interesant, cu totul atipic pentru acest prezent şi cred că a fost o întâmplare fericită că ne-am asociat în acel proces ce va rămâne consemnat în anale ca o aşa-zisă calomnie împotriva unui „cameleon”. Dacă nu-i rostim numele poate că nu riscăm să devenim, din nou, inculpaţi.

Care este timpul nostru, cel în care vieţuim, noi cei aflaţi, acum, în carne şi oase, după cum se spune?

Un prezent perpetuu, un osificat trecut roz sau un indefinit şi tremurat vi tor auriu? Există atât de multe ubicuităţi în întrebarea mea retorică de mai sus încât ar fi neplăcut să încerc să explic ceea ce cred pentru că oricum ar fi inutil.

Nu există un singur răspuns ci mai multe pe care fiecare dintre noi şi-l alege. Mai mult, unii dintre noi trec de la o certitudine bine-plătită, stabilă şi onorabilă a unui etern prezent imuabil la o himeră vag observată, undeva, spre un vi tor ceţos care s-ar putea să nu mai vină. Să nu fie aceasta o inutilă nebunie? Nu, este chemarea destinului?

Am început să gust farmecul dialogului cu tine. Chiar dacă mai toţi dintre noi suntem oameni ai trecutului, printre altele, pentru că ne place să deţinem pământuri şi, de aici, tot ceea ce rezultă ca bunuri materiale (case, manufacturi, mori, iazuri, etc.) cred că eu te-am înţeles în ceea ce priveşte „proprietari de vi tor”. Chiar dacă nu ai explicat (nu ştiu dacă îţi este pe deplin clar sau ai folosit cuvintele metaforic) cred că perspectiva ta ar putea face şcoală în noua eră a vărsătorului. Până acum, toate marile imperi ale lumi au fost doar nişte imperi agrare care s-au străduit să ocupe teritori, unul în dauna celuilalt.

Primele simboluri au apărut odată cu apariţia marilor bănci comerciale la Amsterdam, în secolul al XVII-lea, dar expansiunea galopantă s-a produs după anul 1992 prin acel „salt gigantic pentru omenire” reprezentat de apariţia galaxiei INTERNET. Nici nu ne dăm seama cât de mult vor însemna „proprietari de vi tor”, pentru a-ţi prelua expresia. Este vorba, de fapt, despre exploatarea inteligenţei potenţiale în stare latentă, de resursă. Dar trebuie să mă opresc pentru că mă aşteaptă enoriaşii… „Fluturele chiar urmărit, nu se grăbeşte”.

File de jurnal…

24.7.2003 „Hooping –ul este o galaxie. Pornind de la inelul din fibre de sticlă, amplasat pe cercul meridian în interiorul căruia sportivul poate alerga, poate merge la pas sau poate rula pe o motoretă, pe un scuter sau pe o motocicletă, prin încastrarea a două „dopuri” laterale transparente, etanşeizate, cu garnituri de cauciuc, obţinem un vehicul –ambalaj, compact, tocmai bun de a fi lansat la apă… pe fluviu, pe lac sau chiar pe mare.

Desigur, forma celor două dopuri laterale poate fi variată: fie două calote sferice transparente, rezultând un joc sportiv pe care l-am numit BALLHOOPING şi care se poate practica atât pe apă cât şi pe uscat, fie două forme cilindrice transparente cu diametrul mai mic decât cel al inelul central pentru obţinerea stabilităţi laterale a vehiculului. Aceste dopuri transparente ar putea fi din mylar, lexan, pyrex sau spumă de poliuretan preţul de cost redus va fi indicatorul suveran.”

* „Succesul înseamnă când ceilalţi renunţă”.

Proverb indian

* „Existenţa nu este ceea ce ni se întâmplă ci ceea ce folosim din ceea ce ni se întâmplă.”

* „Inteligenţa nu poate fi exclusă din miracol”.

În limba engleză – linguală franca a începutului de secol XXI – HOOP înseamnă cerc pentru butoi sau pentru jocul copiilor. Am ales acest apelativ Mângâind flacăra pentru acest nou sport, „HOOPING”, pentru uşurinţa pronunţări în toate limbile şi datorită semnificaţiei sale exacte. Dacă sportul cel nou se numeşte HOOPING, inelul de fibre de sticlă – piesa centrală a acestui joc – se va numi HOOPY iar practicantul sporturilor galaxiei HOOPING se va numi „hooper”.

Primul sport din gama HOOPING este „R. H.” (The River Hooping) –

Hooping-ul pe râu; presupune mersul (sau alergatul) pe apa unui râu, în interiorul inelului de fibre de sticlă, căptuşit cu cele două dopuri laterale, transparente, ermetice, astfel că sportivul „merge pe apă” fără a o atinge şi se simte confortabil, sper.

Este un sport relativ uşor care presupune doar „mersul pe jos”. De aceea toate campionatele marilor fluvi vor avea competitori cu vârsta minimă de 50 ani.

„Zi fără sfârşit.
Ochii au ostenit să privească marea”.

Sfinţia Voastră, Ceea ce fac eu acum, prin intermediul acestor scrisori, ar putea trece drept o spovedanie a unui învins. Nu-mi iese nimic din ceea ce încerc şi speranţele mi se năruia. Cum să nu fiu fatalist?

Citind, recent, o carte foarte bine scrisă a unui american, Kurt VONNEGUT Jr., care se intitulează „Abatorul cinci” sau Cruciada copiilor –

Un dans obligatoriu cu moartea – şi publicat în anul 1969, am găsit un proverb indian pe care-l mai văzusem, mai demult, undeva, nu mai ştiu, exact, unde. Iată-l: „Să-mi dea Domnul puterea de a accepta ceea ce nu pot schimba, curajul de a schimba ceea ce pot şi înţelepciunea de a pricepe ceea ce pot şi ceea ce nu pot.”

O altă vorbă de spirit bună de înrămat şi rămasă undeva, pe un perete pe care nu privim niciodată.

Deşi suntem peste şase miliarde, ne comportăm la fel precum comunitatea din peştera lui Platon.

Dacă îmi amintesc bine, în PHAIDROS, Platon povesteşte cea mai apropiată stare psihică a oricărei comunităţi, indiferent

de mărime, de timp şi, până la urmă, cred, şi de esenţă. Platon se referea, desigur, la oameni dar, dacă se va forma societatea roboţilor, sunt convins că vor avea acelaşi model comportamental…

Spunea filosoful că, undeva, într-o peşteră ce avea să devină legendară, trăia, cândva, un trib care nu-şi părăsise niciodată vatra subterană.

Creşteau capre care îşi găseau ierburile necesare hranei în străfundurile peşteri pentru că tavanul permitea pătrunderea unor fante de lumină.

Ieşirea principală, însă, reprezenta, de câteva generaţi, poarta deschisă spre moarte pentru că legenda, devenită tabu, spunea că lumina soarelui este mortală pentru acei primitivi. Ei se obişnuiseră cu lumina difuză a făcli lor şi credeau că trebuie să reproducă unica existenţă cunoscută. Odată, un poet curios s-a hotărât să îndrăznească ieşind pe poarta peşteri, undeva, departe. Tribul său l-a considerat pierdut pentru totdeauna.

El, însă, a rătăcit mirat, la început, pe sub soarele anticei Elade apoi, entuziasmat, s-a scăldat în apa albastră a Mări Egee şi s-a gândit să revină la peştera iubită a copilăriei sale pentru a împărtăşi bucuria descoperiri sale şi prea-bunilor săi confraţi.

După surpriza revederi, în jurul focului tradiţional, le-a povestit aventura sa, îndemnându-i să iasă în lumea largă. Desigur, propunerea sa a fost respinsă de către bătrânii tribului care au instituit un serviciu de pază la gura peşteri după ce l-au izgonit pe poet. Morala povestiri noastre (şi a lui Platon) este că poeţi trebuie suprimaţi. Acesta este apocalipsul comunităţilor închise, sectare: pericolul schimbări, al înnoiri, al sincretismului valorilor comportamentale. De fapt, orice tip de comunitate este, la început, o sectă.

Aş dori să subliniez, totuşi, o nuanţă, pe care am trăit-o. Orice poet care decide să-şi părăsească peştera natală va trebui să aibă tăria să nu se mai întoarcă niciodată, acolo. Eu nu am avut-o şi de aceea vă scriu acum, din această vale a plângeri.

„Zeul – absent; frunze moarte-grămadă.
Pustiu.”
BASHÔ (1644-1694)

Cândva, la începutul celui de-al treilea mileniu al Erei creştine, în prima duminică de octombrie a acelui an nefericit,

urcam dealul spre cimitirul din localitatea vecină unde urma să particip la o înmormântare, cu totul neaşteptată, reflectând…

Ploua mărunt şi des, mocăneşte. Singurul lucru pe care nu-l suport, pe lumea asta, este ploaia. Când văd cerul înnorat mă apucă durerea de gât. În rest, dorm profund în nisipul încins la 500C, merg desculţi, în zăpadă, ba mai mult, de câţiva ani, toate băile mele fierbinţi le fac numai sub cerul liber, desigur, turnându-mi la sfârşit, o găleată de apă rece în cap; am reuşit să intru şi în Dunăre, de câteva ori, în ianuarie, fără să răcesc.

Totuşi, nu înţeleg multe din lumea aceasta, a noastră, a muritorilor…

— Ce poate fi dincolo de ură?

— De ce fericirea noastră supremă este de a ne extinde curtea cu încă un Mângâind flacăra metru de gard, în defavoarea aproapelui?

— De ce Dumnezeu îi ia dintre noi pe cei mai buni, pe cei mai blânzi, la o vârstă situată sub majoratul noului mileniu (care va fi la 50 de primăveri)?

La toate acestea, şi la multe altele, reflectam în acea nefericită zi de 5

OCTOMBRIE 2003, în drum spre ceremonia funerară a prietenului meu Jean BĂLĂ…

Vineri, 3 OCTOMBRIE, a plecat în pădure să aducă lemne pentru un vecin. S-a opintit şi a simţit o durere acută la inimă. S-a întins puţin şi, după o jumătate de oră, era mort. Luni, 6 OCTOMBRIE, ar fi împlinit 49 de ani.

„Ce admirabil să nu gândeşti că viaţa-i trecătoare când vezi fulgerul ţâşnind!”

Atunci, în acea toamnă ploioasă, cândva, demult, am descoperit poezia HAIKU.

Cu siguranţă, nu te vom uita, prietenul nostru drag. Vom merge împreună în eternitate…

— Dar ce fac eu, acea veşnică speranţă nematerializată încă, în nici un proiect vizibil, eu-acel „stâlp al societăţi” din ultimul deceniu al celui mai nefericit secol?

— Ceva ceea ce ar fi trebuit să fi făcut demult, dar poate că nu venise vremea: îmi urmez destinul…

Iar acest destin al meu este stelar. Să vă spun? O voi face, cu plăcere, pentru singurul grup uman la aniversările căruia nu am fi lipsit niciodată…

Acum ştiu: îmi va apare, în sfârşit, prima carte (de eseuri) la editura RADICAL, în 500 exemplare. Se numeşte „LUMEA CONCAVĂ”. Redactez, acum, cea de-a cincia carte „MÂNGÂIND FLACĂRA”, tot pentru aceeaşi editură. Trilogia „Dumnezeu iubeşte dialogul” va fi publicată ulterior. Şi, în sfârşit, intenţionez să pornesc într-o călătorie pe Dunăre, în această vară, cu un nou tip de ambarcaţiune.

Ideea este de a merge pe apă. La toamnă, sau mai târziu, voi pleca în jurul lumi, pe marile fluvi. Să nu fie aceasta o enormă nebunie? Poate, dar este o nebunie blândă, nonviolenţă, care lasă discipoli.

Promit ca peste cinci ani să ne revedem.

„Iarba – în văl de ceaţă, apele – tăcute: seară”.

Dragul meu prieten, Are nevoie lumea de azi de preoţi? M-am întrebat uneori, în rarele mele momente de meditaţie… după cum bine şti, sunt extrem de ocupat cu multiplele probleme materiale ale parohiei mele. Mai mult, acum sunt şi zidar şi zugrav al bisericii mele pentru că nu primesc fonduri de la Consiliul Local, după cum s-ar cuveni… „Vechii evrei, de la Moise citire, se spune, au ales calea transmiteri ereditare a sacerdoţiului prin intermediul leiţilor. Era o încântare şi o garanţie a unei relative prosperităţi pentru această clasă, aparent parazitară, de a se bucura de prosperitatea materială ce garanta comunicarea cu Divinitatea.

Totuşi, ideea s-a dovedit benefică pentru că, doar prin intermediul acestor „trântori” (din unghiul de vedere al unei societăţi, materialiste) cercetarea, adică acel joc aparent nevinovat de-a ucenicul-vrăjitor, a început să prindă aripi conducându-ne, inevitabil, spre autodistrugere sau, dintr-un punct de vedere diferit, spre renaştere. Tatăl lui Friedrich NITZSCHE a fost pastor luteran iar el, părintele „Antichristului”. V-aţi întrebat, sfinţia voastră, oare Dumnezeu nu se joacă nu noi? Sau, mai grav, mă tem să nu comit vreo blasfemie, oare Dumnezeu nu se plictiseşte de modelele pe care El-însuşi le brevetează? Ei bine ideea de a încolţi germenii schimbări chiar în interiorul „administratorilor Legii divine” este demnă de un mare maestru de şah care vede mult în vi tor. Pentru că, orice societate diabolică este predictibilă. Toate clasele sunt bine statuate şi membri acestora sunt încurajaţi, inclusiv la nivel mintal, să-şi accepte statutul. Pe când umanitatea aflată sub

patronajul Divinităţi este, apriori, instabilă, perfectibilă şi cu o finalitate implozivă.

De aceea, trebuie să acceptăm că noi nu putem fi, ca indivizi, decât nişte eterne tranziţi … Ce poate însemna aceasta? Că trăim în trecut? Că suntem doar nişte atomi ai unui etern prezent? Că ne metamorfozăm în fiecare clipă fără să simţim? Nu ştim! Şi nici nu este important… Ceea ce contează este doar să ne lăsăm modelaţi. Luaţi de curent, undeva spre o incertitudine. Aceasta este marea noastră aventură existenţială: eternitatea nesiguranţei. Ei bine, deşi pare curios, aceasta este asemănarea noastră fundamentală cu Dumnezeu”.

Nu sunt sigur dacă mi-am amintit bine spovedania ta şi mă bucur că ai fost de acord cu mine că nici nu este prea important. Dar sunt convins că ideile rezultate în urma dialogului nostru neconvenţional vor stârni polemici, ceea ce îmi gâdilă orgoliul pentru că trebuie să-ţi mărturisesc, şi eu sunt atins de acest prim-păcat, ca şi tine, de altfel. Observi? Licoarea lui Bacchus (sau sângele Domnului nostru Iisus Christos) îşi face efectul. De aceea aceste confesiuni nu puteau fi scrise decât într-o miraculoasă toamnă a unei alte ere…

Mângâind flacăra „Căzând pe pământ,
sufletul zmeului a zburat.”

Primi practicanţi de HOOPING vor fi bătrânii cu sufletul tânăr de peste

50 de ani. Această vârstă a fost aleasă arbitrar şi nu are nici o semnificaţie deosebită în afară de rotunjimea cifrei. Pentru a „merge pe apă”, în interiorul inelului de fibre de sticlă, la 50 de ani, este la fel de uşor ca şi a merge pe aleile unui parc. Dar, un sportiv, pentru a fi legitimat ca HOOPER, va trebui să fie practicant de HATHA YOGA. Şi la 50 de ani este ceva mai greu de îndreptat coloana vertebrală prin intermediul practicii yoghine, dar nu imposibil. Cine reuşeşte să devină yoghin la această vârstă nu va mai cunoaşte boala, stresul, grijile angoasante, dimpotrivă, va avea o tinereţe veşnică de câteva decenii, dispunând însă şi de o experienţă anterioară bogată.

De aceea vor trebui recompensaţi aceşti tineri – bătrâni, sportivi, numiţi hooper-i, prin premi foarte generoase, prin locuri de muncă doar pentru persoanele în vârstă, prin apartenenţa la cluburile de hooping cu filiale peste tot în lume.

De fapt, doar yoga dă linişte sufletului zbuciumat, nu hooping-ul. Acesta, însă, este partea vizibilă a unui mod de viaţă trăit cu sportivitate.

În afara sumelor obţinute din publicitate la campionatele de River Hooping s-ar putea obţine sume importante la bursa pariurilor asupra competitorilor: ceva asemănător cu derby-ul de la ASHTON.

Este adevărat, oamenii nu sunt cai… Ei sunt, uneori, ceva mai mult…

De ce, pe piaţa forţei de muncă, un bărbat de 45 de ani şi o femeie de

40 ani sunt consideraţi prea bătrâni şi condamnaţi la şomaj şi marginalizare până la vârsta de pensionare de 62 -65 ani, după care va urma o perioadă cenuşie cu o pensie de mizerie?

De ce trebuie să depindem de un sistem medical total greşit bazat pe „chimicale” foarte scumpe?

Cu siguranţă că acest nou sport va descătuşa imense energii ale unor oameni ce ar putea trăi încă trei decenii, într-o deplină sănătate, contribuind prin munca lor, făcută cu plăcere, la o stabilitate mai mare a unei societăţi ce se află acum, în derivă.

Dacă Cel – de – Sus va patrona acest sport, atunci prima încercare de deplasare cu un „hoopy” se va face pe Dunăre în vara anului olimpic (2004), urmând ca primul campionat să se desfăşoare în anul următor (2005), tot pe Dunăre, dar pe o distanţă de peste 2000 Km, din Germania până în România.

„Greierul îl vedem când încetează să cânte şi zboară”.

„SHIKI (1866 – 1902) #

Sfinţia Voastră, Suntem acuzaţi uneori, noi, europenii Indio – creştini de părtinire în favoarea israelienilor în dauna palestinienilor musulmani. Mai mult, s-a creat o psihoză pornită, iniţial, de la scrierile sociologului american S.

HUNTINGTON, generatoare de conflicte majore. Să fie islamul atât de inadecvat cu spiritul lumi moderne? Să fie necesară izolarea sa într-un imens gheto afro-asiatic?

Ar fi multe alte întrebări dar, înainte de a vă prezenta propri le-mi concluzii, aş vrea să vă amintesc câteva realităţi abrupte care m-au pus pe gânduri:

— În anii 1940 – 1945 au fost arşi, în crematori le lagărelor naziste, milioane de evrei. S-a comis un genocid asupra acestui popor.

— Acum, palestinienii (islamici) nu-şi pot constitui un stat pentru că sunt etichetaţi drept terorişti (unii dintre ei, chiar sunt!). Ciudat, este cum nepoţi victimelor de la Auschwitz au devenit gardienii palestinienilor.

— La cumpăna dintre secole (XX şi XXI), talibanii din Afganistan dinamitau statuia lui Buda din munţi Hindukuşi pentru simplul fapt că minţile lor opace nu suportau nici un chip cioplit.

— Scri torul Salman RUSHDI era condamnat la moarte la sugestia ayatolahului KOMEINI pentru cartea sa „Versetele satanice”, în penultimul deceniu al secolului trecut.

— Itzac RABIN – fost prim-ministru al ISRAELULUI – era asasinat de către un fanatic ultra-religios evreu (vedeţi? Sindromul peşteri).

Nu are rost să mai continui enumerarea cu sutele de mi de refugiaţi din BURUNDI, cu genocidul din Podişul DARFOUR (SUDAN), cu masacrul de la Madrid (11.03.2004) … Ar fi inutil.

Trebuie să remarc genialitatea lui JAHVE (o simplă etichetă pentru zeii din umbra sa) prin crearea a două religii fondate de acelaşi popor. Dacă JEHOVA ar fi jucător de ruletă şi mozaismul ar fi negrul iar creştinismul ar fi roşul, el ar câştiga întotdeauna. Mai mult, aceeaşi reţetă de succes a aplicato, în secolele trecute, Jehova şi asupra sistemelor social-politice.

Liberalismul dominant un secol şi jumătate căruia i s-a ataşat, ca un revers al medaliei, comunismul. Oare ce ne mai aşteaptă?

La început, nazaritenii lui Iisus Christos erau o sectă. Se spune că succesul lor imens, la Roma, s-a datorat atât botezului, cu apă (un produs atât de ieftin în comparaţie cu sângele de taur al Manesienilor) cât mai ales martiriul îndurat admirabil de către numeroşii mucenici. O mie de ani mai târziu, strănepoţi martirilor aveau să devină mari inchizitori, călăi şi temniceri ai tuturor celor bănuiţi (nu dovediţi) de erezie? Nu este acesta APOCALIPSUL?

Mângâind flacăra Dacă ne-am întreba: „ce-i de făcut?”, ar fi inutil pentru că, noi oamenii, nu avem puterea să facem nimic concret. Putem însă să ne rugăm pentru cei „ştampilaţi” cu

amprenta morţi ca să iese la lumină din peştera lui PLATON; să vadă marea şi soarele, metamorfozându-se... În rest, nimic.

„De nespus cum luminează soarele frunzişul proaspăt!”

— De ce, oare, Dumnezeu ne dă înţelepciunea doar în toamna vieţi? Ce reprezintă ea, de fapt?

— Este blândeţea unei seri de MAI peste care amurgul îşi revarsă farmecul divin, umplându-ne de generozitate...

— Este clipirea unui ochi dumnezeiesc care rămâne deschis prin pupila sa solară, încălzindu-ne oasele în roua dimineţi ...

— Este acceptarea opiniei celuilalt şi îndrumarea „Ecleziastului”: „fă, tinere tot ceea ce crezi că poate fi mai bine, dar mergi până la capăt!”

— Este, în sfârşit, acel calm olimpian care nu mai aşteaptă nimic, care nu mai cere nimic, dar care nu se mai poate entuziasma de nimic: o recunoaştere, o acceptare, o eternă blândeţe şi o permanentă generozitate...

În grădina mea – singurul loc din nefericita noastră ţară unde mă simt bine – gândurile mi se revarsă, năvalnic, pe foaia albă, venind de undeva de sus, poate din cer, amplificându-se în frunzişul copacilor de deasupra capului meu. Sunt, într-adevăr, în grădina edenică. În această stare de spirit pot să visez la cele trei mari încercări transformate pentru oamenii începutului de mileniu, materializate în trei fundaţi:

— UROHOOPING.

— UROYOGA.

— UROSALVAMONT.

În „KABALA”, cifra simbolică pentru fiecare dintre primele două născociri prezente şi deveniri viitoare este de 8, ceea ce semnifică o dublă fundaţie, un octogon, ceva ce dăinuieşte veşnic, iar cifra simbolică pentru cea de-a treia născocire este 5, reprezentând cele cinci elemente sau, mai concret, piramida.

— Cu ce activităţi s-ar putea ocupa fiecare dintre aceste trei fundaţi? Şi de ce prefixul €URO?

— În primul rând pentru că în mod normal, omenesc, €UROPA, este o imposibilitate, o plăsmuire, o „fata morgana” care, iată, prinde contur chiar în faţa ochilor noştri! Popoare ce s-au duşmănit de secole pot să trăiască, în pace, într-o uniune prosperă. De ce nu ne-am strădui ca lumea să devină

€URO? Ce sens are terorismul când toţi suntem copii aceluiaşi Dumnezeu?

— În al doilea rând, pentru că toate cele trei născociri au apărut (au fost transmise) în mintea unui neo – €uropean de la „limes-ul” estic care este pătruns de necesitatea altoiri acestei civilizaţi obosite cu noi ramuri preluate de la poalele HIMALAYEI.

Noi, toţi humanoizii, avem nevoie de un alt fel de existenţă, mai nestresantă, mai blândă, mai destinsă. Dar va trebui să adaptăm HATHA YOGA tradiţi lor noastre de climat rece, reexportând-ă apoi, la nivel global.

Acesta este primul pas spre transformarea noastră lăuntrică pentru că biserica noastră (în sensul de clădire sau de casă de rugăciuni) este reprezentată de covoraşul nostru pe care medităm în postura HALASANA sau VIPARITA KARANI sau SUPTA VIRASANA, în fiecare dimineaţă, nu mai mult de 5 sau 10 minute.

În acest fel, LUMEA se va schimba fundamental: vom locui pe o planetă de yoghini.

Despre €UROHOOPING am mai povestit dar voi mai reveni cu câteva precizări, cândva, în vi tor, iar despre €UROSALVAMONT voi relata, câte ceva, în paginile ce vor urma.

„Linişte: plimbare solitară, fericire solitară.”

Dragul meu prieten, Doream, de mult, să povestim despre ispită şi am omis, de fiecare dată, atunci când mă aşezam la masa mea de scris, în grădină, în apropierea bolţi de vie, în bătaia razelor lungi ale soarelui de toamnă târzie ce seamănă cu o adevărată iarnă californiană. Mai mult, în spatele curţi mele curge un râu al cărui susur, ca zgomot de fond, mă calmează şi, adesea, mă inspiră.

În structura profundă a omului există o constantă adânc înrădăcinată: ezitarea. Omul a fost creat dilematic, indecis apriori. I se ivesc mereu câte două sau mai multe căi pe care trebuie să pornească fără însă a fi suficient de edificat asupra lor şi asupra destinaţiei finale. Nu este această răscruce existenţială nici o roată a norocului, în exclusivitate, dar presupune, totuşi, puţină reflectare înainte de avântarea ireversibilă spre viitorul care va deveni destin. S-a pus, adesea, întrebarea: de ce Dumnezeu a propus o interdicţie aparent blândă lui Adam şi Evei, aceea de a nu gusta din „fructul oprit”? Să fi găsit El o cale elegantă pentru a-şi exila „creaţia” din

Paradis? Pentru că se ştie că cea mai sigură cale de a stimula o răsturnare fundamentală a „Legii” este aceea de a impune o interdicţie draconică. Nu contează ce fel de lege, bună sau rea. Ei bine, Dumnezeu ştia mai bine decât toţi învăţaţi lumi şi cu Mângâind flacăra toate acestea el a ispitit-o pe Eva. Pentru că Adam era uşor de manipulat.

Într-o emisiune TV extrem de interesantă, am văzut tehnica de capturare a elefanţilor sălbatici din India şi a cailor sălbatici (mustang) din preri le nordamericane. Îmblânzitori trimiteau o femelă „în călduri” în mijlocul acelor masculi sălbatici iar ei o urmau ca nişte mieluşei. De aceea Dumnezeu trebuia să o ispitească pe Eva.

Sau poate El a dorit să verifice puterea de rezistenţă morală a lui Adam aşa cum va încerca, mult mai târziu, cu Iov? Dacă acesta era motivul real, Adam a căzut la testare cu consecinţele pe care le cunoaştem.

Dar nu mai este ceva neclar (sau pare a fi). Şarpele-ispititor al Evei cu „fructul-oprit” era trimis, tolerat, acceptat sau el-însuşi se strecurase, neobservat printre barajele de protecţia inexpugnabile ale Paradisului? Dacă era trimis, de către cine? Dacă era tolerat, exista şi acordul lui Dumnezeu?

Sau era suficientă aprobarea unuia dintre secretari?

Dar dacă Diavolul în piele de şarpe se strecurase în Paradis cu acordul unuia dintre gardieni? De aceea îmi place să-ţi menţionez cuvintele pentru că închid în ele o ambivalenţă pe care începem s-o remarcăm, adesea, în aceste timpuri în derivă… „Unul dintre posibilele răspunsuri ar putea fi că Dumnezeu a jucat la două capete adică atât pe cartea interdicţiei care să-l încerce pe Adam, în acest caz rezultând două variante, cât şi pe cartea „exilului cosmic”, în acest caz scopul real al Său fi nd acela de a popula Planeta, un loc nici bun, nici rău sau şi bun şi rău, un loc de tranziţie pentru nişte „creaturi” neterminate în mod intenţionat având, în orice moment, şansa (în ciuda scufundări, uneori abisale, în „rele”) de revelaţie a luminii primordiale spre care, inevitabil, sunt atrase toate vieţuitoarele. De aceea trebuia să vină cineva pe acea planetă blestemată pentru a trezi şi a arăta Calea pierdută… Poate un mijlocitor, un mântuitor”.

„Dansul libelulelor:
o lume în soarele ce apune”.

Ce-nseamnă eternitatea? Are vreun sens să ne punem o astfel de întrebare? În urmă cu o săptămână primeam invitaţia, total neaşteptată, de a participa la înmormântarea prietenului şi fostului meu coleg de liceu, Jean B.

El locuia peste deal, la vreo 4 Km distanţă de bârlogul meu, împreună cu mama, soţia, cele trei fete şi o nepoată, în vechea casă părintească. Tatăl său murise de peste trei decenii. Era pensionar, pe caz de boală, din armată, dar nu a suferit cu inima, niciodată. Vineri a plecat la pădure să aducă lemne, a depus un efort prea puternic, umflându-i-se o venă, s-a întins puţin şi după

30 de minute era mort.

Mormântarea a avut loc duminică iar luni, 6 octombrie, ar fi împlinit 49 de ani. Era mai mare decât mine cu cinci luni. Detest participarea la înmormântări.

La prietenul meu trebuia să mă duc dar nu-mi vine să cred nici acum că el a trecut Styxul.

Ce nedreaptă este viaţa! Mama sa, de 74 de ani, îl va plânge încă un deceniu… Nepoata sa de 2 ani, nu îl va cunoaşte…

A trăi veşnic este o condamnare.

Adevărata eliberare este trecerea bruscă, fără chinuri, în lumea celor drepţi. Prietenul meu a avut această şansă pentru că a fost un om bun.

„Niciodată n-am voit să îmbătrânesc – dar clopotul templului bate”.

M-am întrebat, adesea, de ce ziarişti sportivi nu scriu bine literatură artistică şi mi-am răspuns parţial… probabil pentru că sunt obsedaţi de imanent, au mania cifrelor, a rezultatelor concrete, a competiţiei cu orice preţ sau poate, de asemenea, pentru că nu au timp să viseze, să se elibereze de vuietul asurzitor al stadioanelor şi de coridele conferinţelor de presă. Prin natura meseriei, nu-şi pot permite să se detaşeze de lumea agitată a celor mai multe dintre sporturi, izolându-se undeva, în mijlocul naturi şi reflectând în singurătate.

Apoi, lecturile lor, adesea, sunt foarte subţiri, limbajul lor limitându-se doar la cel tehnic.

Spiritul poeziei le este total străin. Dar nu acest fapt este grav ci altul…

Că o societate ce stimulează excesiv sporturile – spectacol este o societate de plebei bolnavi psihic, iar sporturile dominante sunt cele practicate de gladiatori moderni. Pentru marea masă a telespectatorilor, sportul – rege este răspunzător de infarctul miocardic generat de emoţi le imense ale acestora.

A venit vremea ca plebeul modern să se rupă de confortul cotidian, de televizor, de sedentarism şi de îmbuibare şi să se arunce în arenă, devenind gladiator. Într-un limbaj modern, el se va numi „hooper”.

Mângâind flacăra „Femeia stearpă, câtă duioşie arată păpuşilor”.

Sfinţia Voastră, Scrisorile mele pentru Dumneavoastră ar trebui să reprezinte un fel de confesiune, ceea ce ar presupune o discreţie totală şi eternă asupra lor.

În acest caz ar trebui ca eu să intru în biserică, solicitându-vă ajutorul (oficial) de a-mi asculta mărturisirea. Dar eu, un mirean „înrăit” – vă rog sămi permiteţi să deviez, puţin, gândul la care voi reveni imediat…” Ajută Doamne necredinţei mele” cum spunea, frumos, părintele Rafael NOICA – nu intru în biserica Sfinţiei Voastre decât pentru a vă întâlni şi a mai pune la cale redactarea vreunui articol de ziar sau a analiza, împreună, situaţia politică tensionată a lumi acesteia, unde s-a întâmplat să vieţuim. Şi Dumneavoastră, cu o infinită răbdare şi cu o siguranţă pe care v-o dă numai credinţa, acceptaţi revenirea mea în comunitatea bisericească ca şi când aş fi un rătăcitor.

Citesc acum, cu mare viteză (pentru că trebuie s-o returnez proprietarului) o carte interesantă deşi prea tehnică pentru mine: „Mâinile tale te pot vindeca” de Maestrul Stephen Co, Eric B. Robins şi John Merryman.

Ideea esenţială a acestei cărţi se referă la aplicaţi le practice, verificate asupra multor pacienţi, ale descoperiri şi ale îmbunătăţiri metodelor unei „învăţături” asiatice ale Maestrului Choa Kok Sui (un chinez din Filipine) numită VINDECAREA PRANICĂ.

Am adus, acum, în atenţia noastră acest subiect din câteva motive care au legătură cu ideea de comunitate. De mult doream să analizăm, împreună, trinomul individ – comunitate – sectă şi iată că acum mi s-a ivit prilejul…

Îmi aduc aminte (expresia nu este potrivită pentru că doar am citit în Biblie, însă încep şi eu să „vizualizez”, precum maeştri asiatici, evenimente, locuri, întâmplări) despre vizita Sfântului Pavel la Atena când, după ce şi-a răcit gura degeaba, a spus discipolilor săi că va trebui să-şi scuture colbul de pe sandale. Mi se pare esenţial acest moment pentru că ne arată ce înseamnă o comunitate „împietrită” în propri le convingeri, surdă spre orice înnoire, chiar dacă democratică. Acum, în zilele noastre, democraţia a devenit un fetiş, un idol, un panaceu universal, care ar trebui să rezolve toate problemele fierbinţi ale lumi.

Şi, uitându-ne în jur, ce vedem? Din ce în ce mai multe războaie „locale”, din ce în ce mai mulţi morţi, populaţi întregi dislocate şi înfometate, din ce în ce mai mulţi terorişti sinceri, etc. … Nu vreau să spun să democraţia, ca metodă, ar fi rea ci doar că nu este suficientă. Ea nu este decât un cadru, un eşafodaj, un pachet de norme, însă pe acest schelet va trebui să construim, noi, oamenii vii, în carne şi oase, cu prejudecăţile noastre, cu intoleranţa noastră, cu nemulţumirile noastre cotidiene. Şi, cum bine ştim, amândoi, democraţia înseamnă victoria unei majorităţi. Dar trebuie să subliniez: întotdeauna orice majoritate, din orice timp istoric, nu este decât efemeră şi relativă: ca un fluture frumos ce moare după o zi. Poate că de aceea condamnă, cu atâta uşurinţă, orice pârât pentru delictul de opinie, acest sistem care rămâne, totuşi, cel mai bun.

„Ciocârlia se ascunde în largul azurului”.

Aceste trei născociri ce se pregătesc să disloce mentalităţile consumiste imperiale dominante la nivel planetar, adică €UROYOGA, €UROHOOPINGul şi €UROSALVAMONT-ul trebuie a fi lansate printr-o metodă neortodoxă care a fost numită, în CALIFORNIA – patria sa – în anii ’75 ai secolului XXlea, COPYLEFT.

Pentru a putea fi înţelese cu uşurinţă gândurile ce vor urma, cea mai bună metodă de explicare este cea inductivă, engleză. De la exemple spre generalizare.

Se ştie că orice yoghin adevărat, chiar dacă este începător este stabil în plan psihic şi suficient de detaşat de lumea materiei (sau a iluziei „MAYA”) pe care o acceptă formal dar de care reuşeşte să se detaşeze, insular, plonjând în propriul sine.

El nu va fi niciodată, un revoluţionar, un incendiator, un anarhist ci doar un atipic paşnic. Deci nu va râvni la maşina aproapelui, la vila vecinului, la resursele financiare considerabile ale colegului său de şcoală pentru că el se detaşează treptat, constant şi ireversibil de toate acestea.

Mai mult, el a donat casele sale moştenite, pământurile sale şi mai are doar o pădure pe care o va dărui în curând.

Desigur, el nu a cerut nimic în schimb. El se simte complet liber, ca păsările cerului. De aceea, în cutia sa de rezonanţă care este sufletul său, iau sosit acele mesaje astrale traduse în cele trei forme de €URO pomenite mai sus.

Dar metoda aleasă care amplifică exponenţial impactul acestor idei asupra oceanului humanoizilor debusolaţi este în aceeaşi manieră de originală.

COPYLEFT –ul este opoziţia COPYRIGHT –ului (dreptul de autor).

A apărut în Silicon Valley din CALIFORNIA la iniţiativa unor tineri cercetători pasionaţi de noile tehnologii oferite de computer, ostili intereselor marilor industri şi gata să lupte cu orice mijloace împotriva copyright-ului.

„În 1984, Richard STALLMAN a lansat Fundaţia pentru un Software Gratuit care avea ca scop divulgarea gratuită a unor coduri care ascund secrete de funcţionare a programelor software.

Mângâind flacăra În anii ’90, studentul (de atunci) finlandez Linus TORVALDS a lansat sistemul de operare LINUX care a fost disponibil pe INTERNET. Linux este un software gratuit ce poate fi copiat, modificat, dăruit, în schimbul acestor facilităţi fi nd necesar ca utilizatori să semnaleze problemele apărute şi să propună noi variante.

Mişcarea COPYLEFT este garantată prin lege şi se numeşte LICENŢA PUBLICĂ GENERALĂ: când un produs este înregistrat cu marca copy left, acesta poate fi copiat şi distribuit cu obligaţia de a înregistra noile produse sub aceeaşi marcă de gratuitate. Nimeni nu poate să preia un astfel de produs şi să îl breveteze pentru a institui copyright-ul”

La San Francisco s-a născut „FUNDAŢIA PENTRU FRONTIERE INFORMATICE deschis”.2

Ei bine, acesta este modelul urmat de noi, inventatori HOOPING-ului…

Lansarea pe INTERNET (după obţinerea COPYLEFT –ului) a schiţelor HOOPY –ului pentru producerea ei, fără licenţă, de către oricine în lume dar, în acelaşi timp vom porni expediţia pe Dunăre cu acest vehicul. Marca înregistrată va fi doar noul sport HOOPING –ul şi nu vehiculul propus de noi.

— Dar cine suntem noi?

„Zi de iarnă –
e cald la soare şi totuşi tremuri!”

Dragul meu prieten, Un binecunoscut proverb latin spune: „erare umanum est, perseverare, diabolicum”. Dar ceea ce, pentru romanii care şi-au fondat imperiul tocmai datorită extraordinarei lor cerbicii, hotărâri şi încăpăţânări de a nu se lăsa învinşi, a persevera până în pânzele albe era ceva lipsit de raţionalitate, pentru vechii evrei, şi implicit pentru Dumnezeu, nu era. Povestea lui Iov, una dintre cele mai frumoase din Vechiul Testament, reprezintă eterna dovadă că lui Dumnezeu îi plac „nebunii, neadaptaţi şi catâri”. Poate că, pentru orice societate sunt preferaţi cei comozi dar adesea, vine vremea marilor schimbări care nu pot fi „trâmbiţate” decât de către acei profeţi incoruptibili din vechime.

Povestea lui Iov este exemplară pentru orice timp şi orice spaţiu geografic al Planetei Albastre. Din unghiul de vedere al psihologiei abisale ar putea reprezenta o obsesie, o fixaţie maladivă a unui bătrân halucinant ce-şi reprezintă lumea conform propriei viziuni. Toţi prietenii săi greşesc deşi îl învaţă numai de bine (aparent pentru el), toate relele care i se întâmplă nu-l

înconvoaie, el ţinând-o, una şi bună, pe a lui. Parcă ar fi fost într-o ureche.

E drept că are anumite îndoieli şi nu îndrăzneşte să-i ceară socoteală lui Dumnezeu dar tot el revine cu încredere şi mai mare fi nd convins de adevărul său unic pe care-l întrezăreşte dincolo de toate furtunile prezentului (acel prezent etern în care ne complăcem să vieţuim şi noi, în mod larvar) într-un moment când protectorul său divin se mulţumea doar să-l observe, suveran şi impasibil, dublându-i caznele. Îţi imaginezi ce s-ar fi întâmplat dacă Iov ar fi murit? Sau mai grav, dacă el ar fi cedat ispitei omeneşti din el – însuşi de a-l huli pe Dumnezeu, de a-i întoarce spatele, de a da curs sugestiei prietenilor săi care

reprezentau şi o fac şi acum cu mult succes – acea majoritate flexibilă mereu la îndemâna oricărui formator de opinie sofist ce demonstrează orice, în orice moment şi sub orice regim, cu condiţia de a fi în graţi le celor atotputernici? Atunci, această poveste nu ar fi existat în Biblie ceea ce nu ar fi scăzut, cu nimic, valoarea acesteia. Totuşi, Povestea lui Iov există pentru că Dumnezeu a vrut ca noi, fiecare dintre noi, în rarele momente de autoanaliză (de spovedanie) să ne aplecăm puţin asupra reluări lecturi sale şi să nu ne mai temem de acea majoritate ameninţătoare din vecinătatea noastră, de acele priviri piezişe de balaur frustrat care ne pândesc şi de acea atmosferă fetidă de junglă amazoniană în care continuăm să vieţuim, stoic, pentru că unicul pericol mortal este ispita din noi

— Înşine: ispita de a ceda!

De aceea trebuie să repetăm, mereu: IOV există!

„Vânzătorul de evantaie: duce cu el un maldăr de vânt – ah, năduful!”

Meditaţia orientală, de toate nuanţele, se face în linişte şi în singurătate.

Ea purifică mintea şi restabileşte echilibrul esenţial dintre trup şi cer.

Meditaţia occidentală – este o denumire improprie – presupune revărsarea gândurilor pe un suport material cum ar fi hârtia, piatra, lutul, pânza, portativul şi comunicarea acestora şi celor din jur. De fapt, mecanismul este acelaşi: hipofiza secretă endorfine care se revarsă în creier, inundându-l şi provocând acea de senzaţie de BINE atât de specifică îndrăgostiţilor dar şi sportivilor după obţinerea unei victori sau a creatorilor de orice fel, după terminarea unei lucrări deosebite. Fiecare dintre noi am simţit această senzaţie de BINE la trezirea după un vis frumos. Creierele noastre au fost spălate şi uşurate.

Dar orice tip de meditaţie nu poate fi practicat decât undeva în mijlocul naturi ascultând „sunetul linişti” şi „mângâind flacăra”.

Toţi, dar absolut toţi, trăim pe un ţărm fragil bucurându-ne, uneori, de Mângâind flacăra nisipul încins al plajei sidefate şi cufundându-ne tălpile încinse în apa limpede a oceanului învecinat. Trăim pe o balanţă pe care am dori-o în echilibru, dar ni s-ar părea monotonă dacă ar rămâne blocată astfel.

Ascultăm foşnetul frunzelor galbene de toamnă şi măcăitul raţelor nesătule, lătratul câinilor şi sunetul unui motor îndepărtat care ne sfâşie meditaţia.

Dar razele călduţe ale soarelui de octombrie şi imensitatea cerului azuriu, mediteranean, ne redau încrederea.

Aceasta ar putea fi eternitatea…

De ce această carte? Îmi spunea prietenul meu, Lucian că „la început a fost cuvântul”, parafrazând Biblia. L-am combătut, atunci, replicându-i că doar gândul este fundamental – în termeni fizici se numeşte vibraţie sau frecvenţă – cuvântul nefi nd decât un mijloc de traducere. Şi acum gândesc la fel… dar în lumea noastră – cea a gândiri occidentale – cuvântul a fost fetişizat. De aceea soluţia pe care am ales-o este acţiunea. O luptă fizică cu mine – însumi. Mi-am propus să înconjor Pământul, pe marile fluvi, cu un „hoopy”, într-un timp cât mai scurt: mai puţin de un an. Asta înseamnă cel puţin 120 Km/zi considerând că ar rămâne o lună (30 zile) pentru deplasarea convenţională cu automobilul şi avionul de la un râu la altul.

Dacă vehiculul meu (hoopy) ar pluti pe râu în fiecare 24 de ore, fără să-l accelerez, ar însemna să mă deplasez cu 5,16 Km/h, aceasta fi nd viteze medie – standard a râurilor, dar eu accelerez pe timpul zilei, chiar alergând în interiorul hoopy-ului, însă unele fluvii sunt mai lente. Oricum, cred că pot să parcurg 120 Km/zi, timp de 334 de zile pe an. Acesta este pariul meu cu „The Guinness Book of Word Record”.

„În pădurea întunecată – o boabă cade: sunetul apei.”

Sfinţia Voastră, Deşi m-am îndepărtat, puţin, de „vindecarea planică” despre care tocmai citesc, voi reveni în curând, observând comunitatea şi modul său de acţiune.

De o vreme, mă încearcă un presentiment – sper, să fie doar o nălucire a minţi mele – de sfârşit de lume. Este imprecis, nedefinit clar, difuz, dar îmi revine, constant, cu obstinaţie. M-am gândit că, până la urmă, nu este rău în sine, pentru că oricum nu depinde de noi, muritori, să oprim sau să deviem producerea acelui potenţial eveniment apocaliptic. Speram, mai demult, imediat după aselenizare ca, noi, pământenii, să înfi nţăm baze de cercetare pe Lună, apoi să o colonizăm rapid, urmând să ne extindem stăpânirea, foarte repede, asupra planetelor apropiate, măcar până la centura de asteroizi, într-o primă fază – mă gândeam pe atunci, profitând de gravitaţia

scăzută a astrului nopţi. Dar, de o vreme, de când am acumulat înţelepciune, cred că am început să înţeleg mesajele divine: ar fi imposibil ca noi, cei de astăzi, să devenim stăpânii Universului, pentru că nu ne-ar ajunge şi l-am distruge mult mai repede depăşind orice fel de prognoză. Modelul cultural dominant acum este cel al competiţiei fără limite, desigur cu anihilarea adversarului – totală şi ireversibilă – este un fel de hiper liberalism ce a început, deja, să obosească planeta. Cu siguranţă că nu degeaba clamează Papa, mereu, despre valorile morale necesare în primul rând şi într-o societate a bunăstări dar fie nu este înţeles, fie este ignorat.

Referitor la „vindecarea planică” despre care vă povesteam anterior, observ că este o mare modă, acum, în occident, benefică, de altfel. Şi terapia Reiki este ceva semănător. Poate că eu sunt mai deschis spre aceste practici asiatice deoarece sunt un practicant de HATHA YOGA. Nu voi înceta să subliniez, mereu, acest apelativ (HATHA) pentru a nu fi confundat cu adepţi altor variante de YOGA.

Ce ar fi dacă, pentru început, un mic grup hotărât ar îndrăzni să trăiască fără nici un fel de medicamente? Apoi ar începe să-şi facă publicitate şi, având succes, s-ar transforma într-o sectă?

Ei bine, cam aşa au început şi apostoli lui Iisus Christos şi s-a dovedit că au avut dreptate în ciuda majorităţi absolute a vremi lor, potrivnice noilor idei revoluţionare pentru acele timpuri care nu sunt pe deplin înţelese nici chiar astăzi.

Nu pot să nu-mi amintesc despre acel proces din Agora Atenei când întro singură zi a anului 399 Î. CH., a fost hotărâtă soarta celui mai vestit filosof, Socrate printr-un vot al majorităţi. Scorul a fost de 280 la 220 pentru condamnarea la moarte.

Probabil că peste jumătate din genialitatea lui Socrate se datorează acceptări acestui verdict care l-a transformat în martir. Ar fi putut să fugă: i sa propus dar a refuzat. A băut cucuta la 71 de ani pentru a fi primul dintre marile simboluri ale Europei. De aceea, pentru a ne întoarce la vremurile noastre va trebui să comparăm, în convorbirile noastre vi toare, diferenţele dintre comunitate şi sectă, împreună cu potenţialul malefic sau benefic al acestora.

„Un fulger: ţipătul unui bâtlan zburând în beznă.”

Iniţial eram trei adolescenţi de sub 50 de ani (vârsta minimă pentru practicarea, ca profesionist, a noului sport, hooping-ul) la care s-a adăugat Mângâind flacăra un al patrulea, un olandez pasionat de sporturile nautice şi, în sfârşit, un al cincilea prieten (socrul olandezului) care, contabil fi nd, a văzut şi implicaţi le financiare ale viselor noastre sportive. Şi iată că, împreună, ne-am pus pe treabă.

Noi, cei cinci, iniţiatori ai acestui nou sport ce pare a fi extrem de uşor de practicat până la o vârstă matusalemică, suntem pe cale de a declanşa o revoluţie mediatică. Cum ar fi mai bine să prezentăm: câte un scurt portret, în ordine alfabetică, precum distribuţia din filmele americane, sau în ordinea vârstei, sau altfel?. Rezultatul va fi acelaşi...

Lucian este un „berbec” născut în 19 APRILIE 1952 trăit, aproape trei ani, în Statele Unite ale Americii, la CHICAGO. A mai bântuit o lună prin Suedia, (ianuarie 2003) şi o altă lună prin Spania (decembrie 2003).

Rezolvându-şi dosarul de pensionare, va fi disponibil pentru „MAREA AVENTURĂ”, în jurul lumi (doar pe marile fluvii) cu HOOPY.

Alex-autorul acestor rânduri – este un personaj controversat.

Născut în 20 FEBRUARIE 1955, are toate calităţile şi defectele zodiei peştilor. Nu cunoaşte calea de mijloc deşi aleargă după echilibru, dintotdeauna. În lumea noastră este greu de trăit fără să accepţi compromisul. Poate că expediţia noastră – pe care am botezat-o „VOYOU” adică vagabond, puşlama, golănel, alegând un termen francez, acum, pe oceanul fără insule al limbii engleze – îi va deschide porţile împliniri lăuntrice acestui peştişor atât de agitat.

Petre este tot berbec, dar mai tânăr, născut în 1968. Se stabileşte în Franţa unde va fi antrenor de FITNESS. De aceea baza noastră de operaţiuni HOOPING va fi acolo, la el.

Tony este născut în 20 FEBRUARIE dar, în 1968, şi conduce o mică firmă prosperă numită „BARCA”.

Deşi este olandez, a preferat denumirea în limba română a întreprinderi sale. Fi nd un adevărat gentleman occidental a acceptat, în familie, postul de vicepreşedinte, lăsându-l pe cel de preşedinte soţiei sale (fi ca lui Ştefan) care este şi olteancă şi mâncătoare de ardei iute, adică o bombă de ceas.

Ştefan – scorpion din 1954 are meritul imens de a stimula declanşarea expediţiei noastre dar şi a produceri primelor bucăţi ca şi a susţineri morale incredibile.

Este un semn ceresc pentru noi faptul că Ştefan, un adept convins al tatonări, al evitări pericolelor, al „drobului de sare” de pe sobă, s-a lăsat convins de necesitatea expediţiei noastre. Din acel moment el s-a transformat în cel mai perseverent manager logistic al nostru. S-a produs şi conjuncţia fericită între el şi un regizor de televiziune ce i-a promis că va realiza filmul expediţiei noastre pe Dunăre. La prima sa apariţie, pe postul TV local, după emoţi intense şi după oră în direct, rezultatul a fost miraculos.

Fănel al nostru a devenit colaborator permanent al televiziunii.

„Alte crizanteme; totul în jurul lor e graţie şi frumuseţe.”

Dragul meu prieten, Îţi urmăresc zbaterea nefructificată, încă, de a-ţi publica prima carte în limba ta maternă şi mi se pare că întreprinzi un demers cu mult mai greu decât orice aventură posibilă a trecutului… Îndrăznesc să merg cu gândul, departe, în trecut, la perioada cruciadelor sau la epoca primelor călători transoceanice ale europenilor. Ce bine că avem tradiţie, noi, europenii de astăzi… În primul rând, este foarte greu – adesea imposibil – să fi profet în ţara ta. Pe de altă parte, însă, tu nu-ţi poţi publica „LUMEA CONCAVĂ” în limba engleză pentru că nu a fost scrisă în această limbă. Apoi, în spaţiul nostru geografic, de margine de imperiu, oamenii, adesea, nu au bani pentru mâncare şi cu atât mai puţin pentru cărţi. Este adevărat că noi, cândva, în alt secol, preferam să renunţăm la pacheţelul nostru zilnic pentru a cumpăra cărţi, numai că atunci acesta era „drogul nostru”. Să nu fim răi cu tineri de azi pentru că poate şi noi ne-am manifesta la fel… Am fi, poate, dependenţi de computer, am prefera iubirile virtuale şi ne-am simţi extrem de stingheriţi în faţa unei superbe domnişoare, în carne şi oase… De aceea a lăsat Dumnezeu fiecărei generaţi farmecul descoperiri propriei sale lumi, pe care o va avea de privit cu o ingenuă mirare, pentru ca apoi să se avânte cu temeritate, pentru a o descoperi, a o înţelege, a o lua în stăpânire, modelând-o cu propria amprentă şi, în sfârşit, a o regreta… „Unde sunt zăpezile de altădată?” este strigătul etern al tuturor generaţi lor la zenitul existenţei lor creative. Pentru că orice

civilizaţie, ca stelele şi ca oamenii, nu moare decât după ce-şi revarsă prea-plinul creaţiei sale asupra vi torului.

Cultura într-adevăr solară, nu se naşte decât în cadrul civilizaţi lor decadente, ostenite de cuceriri, deschise să aprecieze „frumosul inutil” şi moleşite de luptele interminabile, adesea fratricide, de aceea devenite tolerante, deschise la înnoire, care conduc spre inevitabila dispariţie. Ca un cimitir al elefanţilor ce-şi aşteaptă sfârşitul cu seninătate pentru a lăsa posterităţi acei fildeşi albi şi superbi ce le poartă amintirea departe, peste timp. Probabil că Dumnezeu a inoculat o anume vocaţie a eternităţi tuturor creaturilor sale.

De aceea nu trebuie să fi îngrijorat de tărăgănarea apariţiei cărţi tale de eseuri. În ciuda solului stâncos, infertil, ba chiar nociv, din jurul nostru, cu toată prelungirea torturantă a tehnoredactări sale computerizate, ea este, trăieşte, şi o vei vedea tipărită.

Pentru că, după cum spune Ecleziastul: „fiecare are timpul său” şi, te rog să fi sigur că o vei vedea în librări mai curând decât crezi…Curaj!

Mângâind flacăra „Un templu în munte; nimeni nu vine să se roage la Nirvana Desăvârşitului.”

Pariul meu cu „Cartea Recordurilor” este mai curând o provocare decât un pariu propriu-zis. În primul rând eu vreau să promovez un alt stil de viaţă decât cel actual. O sănătate îndelungată bazată pe o alimentaţie naturistă, o eliminare masivă a medicamentelor de sinteză, o activitate sportivă zilnică, bazată pe competiţia cu noi-înşine, având componenta principală HATHA –

YOGA, o tinereţe fără bătrâneţe, cel puţin în plan psihic, o muncă efectuată din plăcere până în ultima clipă a vieţi, trecerea în nefi nţă acceptată ca ceva normal, o societate mai umană care să nu cunoască înfometarea…

Ar fi mai multe dar toate aceste dorinţe par a fi doar nişte utopii… Poate că şi sunt dar eu mă încăpăţânez să demonstrez că vârsta nu este un impediment pentru nici o încercare a forţelor fizice.

De fapt, eu sunt extrem de tânăr şi nu pot pleca în expediţia circumterestră decât peste un şi jumătate. Doar atunci voi împlini 50 de primăveri, intrând în clubul select al seniorilor.

Modul de desfăşurare al competiţiei mele cu mine – însumi va fi simplu: fiecare zi câştigată din cele 365 ale unui an ar reprezenta o bonificaţie de un punct, remunerată cu o sumă stabilită de Comitetul organizator.

Cartea scrisă după acest maraton fantastic va putea fi bine vândută şi cheltuielile de călătorie recuperate.

Ar fi frumos să fie cooptată, în acest proiect, şi „National Geographique Society”.

Ar trebui, de asemenea, trase la sorţi fluviile sau continentele, ţinând cont de apropierea geografică, pentru a se economisi deplasările intercontinentale scumpe, efectuate cu avionul sau, dacă se obţine sprijinul unor companii aviatice, acesta nu ar mai fi un impediment! Va trebui, totuşi, să se ţină cont că navigaţia cu un „hoop” nu se poate efectua pe fluvi îngheţate, de aceea, în Emisfera Nordică, pe fluvi le canadiene şi siberiene, ar fi bine să se circule vara.

Cel mai spectaculos mod de navigaţie ar fi prin intermediul trageri la sorţi a fluviului următor la punctul de destinaţie al unei călători încheiate pe un râu.

Oricum, aceste detali tehnice vor fi rezolvate de către organizatori.

Somnul va avea loc în interiorul vehiculului care va trebui dotat cu senzori în infraroşu, pentru a nu atinge şi tampona ţărmul.

Alimentaţia va fi raţionalizată şi va presupune un experiment interesant ce se doreşte a încuraja consumul vegetalelor naturale, al peştelui şi al brânzeturilor în defavoare produselor de carmangerie.

După terminarea acestei epuizante încercări se va putea trece la organizarea circuitului celor 12 mari fluvii ale lumi, cu premi le corespunzătoare pentru bătrânii sportivi.

De asemenea, recordul stabilit de autorul acestor rânduri, în jurul lumi, va putea fi atacat atât ca timp de desfăşurarea cât şi ca vârstă a sportivilor.

„Fulgerele verii!
Ieri la răsărit azi la apus.”

Sfinţia Voastră, M-am întrebat, uneori, de ce împăratul Theodosius cel Mare a desfi nţat Jocurile Olimpice. Pe vremea aceea (a întrebărilor mele) nu ajunsesem la o profunzime a înţelegeri pe care sper că am atins-o, acum.

Ceea ce a caracterizat spiritul creştinismului, încă de la formarea primelor comunităţi, a fost încăpăţânarea în susţinerea adevărului unic şi, implicit excluderea din propria comunitate a celor cu o gândire diferită.

Spiritul sectar a dominat comunităţile creştine, răspândite în întregul bazin mediteranean dar unite prin învăţăturile apostolice şi prin prigoana permanentă asupra membrilor lor până după Edictul de la Mediolanum al împăratului Constantin cel Mare.

Ce se putea întâmpla, atât de profund în 82 de ani pentru a schimba, pentru totdeauna, comunitatea creştină?

Ceea ce aveau în comun, atât primi creştini din secolele I şi II cât şi opresori lor romani, era intoleranţa absolută manifestată violent prin aruncarea în arene, în loc de gladiatori, a acestora. Ei bine, această intoleranţă explicabilă şi bine exersată avea să se menţină după preluarea puteri laice de către împăraţi creştini. Da data asta, însă, în sens invers, este adevărat, nu cu aceeaşi violenţă primitivă ci cu convingerea inevitabilităţi adoptări unicei căi drepte de urmat pentru om, şi a unicei căi de salvare pentru sufletul său, undeva dincolo, într-un spaţiu de unde nimeni nu s-a mai întors şi într-un timp vi tor. Dar noi, cei de azi, suntem înclinaţi să judecăm adesea greşit acele vremuri, impregnaţi, cum suntem, de un spirit de toleranţă care, deja, a devenit periculos. De ce? Pentru că fiecare grupare pătrunsă de un spirit religios fundamentalist consideră că deţine cheia adevărului unic, că este singura posesoare a „dreptei credinţe” (ortho=dreaptă; doxa = credinţă). Chiar dacă cele mai multe celule teroriste sunt islamice, spiritul lor este acelaşi ca al oricărei secte care se respectă.

De fapt, ce este secta? Şi cum evoluează ea?

Prima condiţie este apariţia unui „iniţiat” care strânge în jurul său un nucleu de adepţi. Întotdeauna, „iniţiatul” trebuie să expună idei potrivnice societăţi contemporane sieşi. Dacă se face vâlvă şi înalţi ierarhi se sperie, luând măsuri punitive împotriva „iniţiatului” şi al noilor convertiţi, succesul este garantat. De fapt, acesta este scopul pentru că singura moştenire Mângâind flacăra perenă ce durează secole, sau chiar milenii, este cea religioasă. Orice moştenire de sânge se destramă după cel mult, cinci sau şase generaţi. Dar ceea ce

este interesant este faptul că orice sectă se doreşte eternă şi încearcă să se „reverse” peste tot pământul. De aceea convieţuirea sectelor este aproape imposibilă. Cum spunea ABRAHAM LINCOLN: „o tiranie se poate extinde asupra multor state pe o perioadă îndelungată dar niciodată pentru totdeauna şi peste tot pământul”. Dar secta (orice sectă) nu este o tiranie ci o comunitate. Cea mai pură formă de comunitate. Îmi place spiritul sectar!

„Un zmeu frumos s-a înălţat din coliba cerşetorului”.

— Care este raţiunea elaborări acestui jurnal?

— Cu siguranţă, niciuna.

Autorul lui se încăpăţânează să umple paginile albe în miezul unei veri fierbinţi, consumându-şi preţiosul timp în defavoarea scăldatului în Dunăre, sau a lucrului remunerat la firma prietenului său, olandez, sau, mai mult, neglijându-şi lecturile din câteva domenii de mare interes pentru un adevărat yoghin european (aceasta presupune, totuşi, metoda parcurgeri unui impresionant număr de cărţi cu acest subiect).

Recent un prieten – de departe cel mai mare maestru de yoga (din nefericire, doar în plan teoretic pentru că greutatea sa este de 130 Kg şi, mai grav, preferă taxiul în locul parcurgeri unei minime distanţa zilnice de câţiva kilometri) – mi-a împrumutat o carte – dialog dintre medicul Maurice FRYDMAN din Anglia şi Sri Nisargadatta MAHARAJ, apărută în India în anul Titlul său: „EU SUNT ACELA” iar subtitlul: „Dialoguri despre absolut”.

Această carte interesantă, dar foarte non-europeană, ar putea fi încadrată în categoria de „JNANA YOGA” sau YOGA înţelepciunii. Nu sunt în măsură să formulez opinii asupra gândiri abisale a maestrului MAHARAJ dar, preluându-i metoda de investigare şi sondându-mi Sinele, remarc, prin intermediul intuiţiei că nu aceasta este calea pentru viitorul oamenilor?

Ezitam puţin: cum să spun? Umanitate sau omenire, sau altfel? Mi se pare atât de violent pentru orice gânditor sau filosof „să îndrăznească să pretindă că gândeşte pentru binele omeniri”.

MAHARAJ nu o face dar eu am în sânge acest mod distructiv de reflectare care s-a finalizat, în secolul trecut prin două „ISME” cancerigene: nazismul şi comunismul.

Simt nevoia să citez câteva dintre aserţiunile celor doi înterlocutori (dr.

Maurice FRYDMAN şi MAHARAJ) urmând apoi să comentez citatele, încercând să mă definesc ca viitor învăţăcel al unui ipotetic GURU şi presimţind că pe un nărăvaş nu se pot pune hamurile… „Când un guru îmi cere să meditez 16 ore pe zi pentru tot restul vieţi mele lucrul acesta este cu neputinţă de făcut fără o extremă violenţă. Are sau n-are dreptate un astfel de guru?”

Dragul meu prieten, De-a lungul îndelungatei mele perioade de duhovnic am văzut, sau mai degrabă am simţit sau am perceput şi, oricum, am auzit povestindu-mi-se o mulţime de întâmplări de o diversitate imensă. În mod frecvent, cele mai multe relatează aspecte rele dar după întâlnirea cu mine toţi, dar absolut toţi spovediţi mei, se destind devenind mai puţin încrâncenaţi, mai puţin siguri asupra adevărurilor absolute pe care sunt convinşi că le deţin. În urmă cu mai bine de un deceniu, în Statele Unite, un doctor psihiatru care, timp de o oră, îşi asculta clientul, încasa 50 sau 100 $. Doar ascultând ajuta, uneori, Mângâind flacăra destăinuirea prin încurajări discrete şi întrebări delicate. Mă gândeam că activitatea acestor medici este cam de aceeaşi natură cu cea a confesorilor – ecleziaşti. Într-o societate din ce în ce mai stresată care se află într-o continuă goană spre căutarea propriei identităţi pe care nu o va găsi niciodată – în mod intenţionat este astfel structurată – unicul echilibru al unui suflet agitat se regăseşte doar după actul confesiunii. Vieţuim într-o continuă goană spre nicăieri pentru că varietatea bunurilor materiale pe care suntem stimulaţi să le achiziţionăm nu ne vor umple, niciodată, imensa prăpastie ce ni s-a deschis în interiorul nostru, cândva, demult, în copilărie.

— De ce se înstrăinează oamenii? m-am întrebat.

— Poate pentru că au ales să nu se mai viziteze, sau poate că nu mai au ce să-şi spună, sau poate pentru că aşa trebuia să se întâmple…

Mi-aţi ghicit gândurile Sfinţia Voastră… A fost o vreme când tremuram de nerăbdare să mă urc în primul tren pentru a ajunge să-l văd pe fiul meu care locuia cu mama lui, departe, în altă localitate. Dar cea mai profundă ruptură o produce timpul pentru că este adevărat proverbul care spune „că ochii ce nu se

văd, se uită”. O îndelungată neînţelegere conjugală, pe un fond de rigoare creştină ce nu permitea scurgerea energiilor negative acumulate de-a lungul unui întreg deceniu, s-a finalizat atât prin apariţia unui moştenitor cât şi, la aproape şase luni distanţă, prin părăsirea spaţiului comun de vieţuire spre o zare himerică, spre împlinirea propriului destin.

După revenirea din „ţara raţiunii”, vizitele la „moştenitorul tronului” aveau loc cam de trei ori pe an. După moartea ambilor părinţi au încetat, unica legătură rămânând scrisorile. Poate că de aceea au apărut toate aceste pagini devenite, deja, volume… O imensă singurătate sufletească trebuia umplută… „Pe-un fir de iarbă, libelula zadarnic încearcă să se aşeze.”

De curând am terminat de citit o superbă carte a lui Vojtech ZAMAROVSKÝ intitulată „La început a fost Sumerul” despre istoricul descoperirilor arheologice din văile Tigrului şi Eufratului. Nu pot să nu consemnez o remarcă ce mi se pare edificatoare… „Sumerienii au lucrat opere grandioase din argilă, piatră şi metale, dar opere mai mari au creat din cuvinte – un material mai volatil decât fumul dar mai rezistent decât aurul pentru că el ajută la exprimarea gândurilor şi imaginilor poetului”.

Deşi aveam îndoieli legate de utilitatea acestor pagini – ca scop terapeutic, s-a dovedit că această metodă de tratament a sistemului nervos este infailibilă – citind rândurile de mai sus, mă gândesc că această introducere neconvenţională în domeniul psihologiei noului sport numit HOOPING nu va fi de neglijat.

În gimnastica feminină, sportivele de 19-20 ani, sunt pensionare. Un vestit actor cerea, insistent, interdicţia de a participa la Jocurile Olimpice sub vârsta de 18 ani. Dar în gimnastica feminină aceasta este tradiţia. Nu cred că este vorba despre exploatarea copiilor ci mai degrabă ţine de mentalitatea de spectator al luptelor de gladiatori. Industria spectacolului a devenit una dintre cele mai profitabile ramuri economice, vehiculând sume imense.

Este evident faptul că cine plăteşte poate pretinde ceva în schimb. Dar HOOPING-ul reprezintă o discriminare pozitivă acceptând sportivi cu vârsta minimă de 50 de ani. Vor fi astfel două categori: persoane ce nu au făcut niciodată, nici un sport de performanţă şi foşti sportivi retraşi, demult, din activitatea

competiţională. În acest sport, femeile vor concura cu bărbaţi, dea valma. În schimb, va trebui separată o altă categorie de sportivi, mai speciali: handicapaţi loco-motori. Cărucioarele lor vor avea loc în interiorul inelului de HOOPING, cu siguranţă.

Li se va da, prin intermediul competiţi lor, o şansă de supravieţuire totală, eroică.

Noi, plebeii de azi, ne vom transforma în atleţi unei societăţi mai sănătoase şi poate, mai umane.

File de jurnal…

Din nou am răsfoit, azi, cartea lui Gopi KRISHNA despre KUNDALINI. Cred că şi eu sunt atins de aripa lui ISIS. Îmi doresc enorm ca, spre sfârşitul vieţi mele terestre, această forţă înfăşurată la baza coloanei vertebrale să se ridice prin chakra SAHASHARA din creştetul capului, spre cer. Mă tem să scriu mai departe ceea ce gândesc, şti nd (?), sau mai degrabă simţind, că sunt o încarnare a unui mare indian din vechime. Mă intrigă această frază când îmi amintesc de amprenta mea materialist-dialectică. Dar cred că am început să progresez pierzându-mi „solzii” MAYEI. Această lume este o „iluzie.” Doar lumea spiritului este cea mai reală… „Mai rece decât omătul,
luna iernii pe un păr alb”.

Sfinţia Voastră, Există o sectă superbă în Statele Unite ale Americii (ţara sectelor prin excelenţă) numită AMISH. Fondatori săi au venit din Elveţia, în urmă cu trei Mângâind flacăra secole şi erau vorbitori de limba germană. Trăiesc în comunităţi închise, în ferme din mediul rural. Se îmbracă ciudat pentru vremurile noastre, ca dintotdeauna… Fraţi cu haine negre, cămăşi albe şi pălări negre cu boruri mari ca la 1700 şi surorile cu fuste negre, lungi, plisate şi bluze albe.

Desigur, şi hainele pentru anotimpul rece sunt tot negre. Ceea ce mi s-a părut interesant a fost spiritul acestei comunităţi: nimeni nu minte, nu fură, nu se îmbată, nu înjură. Ei citesc în fiecare seară pasaje din Biblie, după ce au terminat munca câmpului. În schimb, sunt neajutoraţi în comunitatea americană contemporană. Nu-i ţine nimeni, cu forţa, în propria comunitate, pentru că lumea exterioară le este zugrăvită în culori atât de sumbre (ca Infernul) astfel că le trece pofta să-şi părăsească destinul. Şi destinul lor este să rămână, fiecare dintre ei, o rotiţă care menţine funcţionarea sistemului.

Am văzut un film sensibil despre această sectă. Nu era un documentar ci un „policiclic”. Un poliţist din Philadelphia (Harrison FORD) ştia că singurul martor la o crimă era un băieţel AMISH dar ştiau şi asasinii. Astfel el reuşeşte să se refugieze în acea comunitate, împrietenindu-se cu mama băiatului (martor) şi trăind şi lucrând alături de acei oameni minunaţi, neadaptaţi însă la societatea violenţei din marile oraşe americane. Până la urmă, desigur bandiţi sunt prinşi şi filmul se termină cu bine. Dar ceea ce doream să subliniez era faptul că ideea de sectă nu este apriori nocivă. Trebuie să introducem, mereu o nuanţare când etichetăm diversele organizaţi religioase. Un spirit sectar presupune ca aspect pozitiv şi mulţimea de predicatori (propagandişti) ce îşi caută prozeliţi, adesea prea incisiv.

Bisericile îmbătrânite se mulţumesc doar să gestioneze propri le comunităţi de enoriaşi, moştenite. Nu este vina lor. Este inevitabila evoluţie sub patina timpului.

Orice sectă nu poate găsi decât două căi de manifestare. Fie se „umflă” cuprinzând mulţimi din ce în ce mai mari de adepţi şi, în acest caz, nu mai poate rămâne unitară, divizându-se în „biserici”- aceasta este criza de creştere care a cuprins toate marile religii – fie rămâne pură din punct de vedere iudeocratic, având şanse mari să fie lichidată. Există, frecvent, o neînţelegere asupra termenului de biserică. În accepţiunea modernă, cei mai mulţi cred că este vorba despre clădirea unde se ţin slujbele dar pe vremea apostolilor, ecclesia însemna comunitatea de trecători (peregrini) în mijlocul mulţimilor păgâne. Comunitatea îşi putea ţine slujbele şi în pădure sau în catacombe. Ideea esenţială este ideea de comunitate. Vom vedea mai târziu de ce. Dar o întrebare rămâne: cum putem preîntâmpina o comunitate să se transforme într-o sectă? Putem s-o facem, într-adevăr?

„Licuriciul Văpaia lui rece în palmă.”

Mintea mea, antrenată excesiv doar pe terenul cunoaşteri, prin acumularea fără metodă a unor informaţi livreşti, prin devorarea unei cantităţi impresionante de cărţi ce se exprimă în tone, nu m-a condus spre înţelepciune care este domeniul exclusiv al sufletului după cum frumos spunea Julie SHANNAHAN („cunoaşterea este puterea minţi, înţelepciunea este puterea sufletului”). De aceea sunt din ce în ce mai convins că drumul europenilor nu poate continua la nesfârşit în direcţia sugerată

de Confucius pentru China imperială. Prea multă învăţare distruge imaginaţia, prea multe reglementări osifică structurile, iar căutarea fericiri nu poate fi practicată în grup dacă dorim să nu trăim într-o societate a furnicilor. Totuşi, nici nihilismul lui MAHARAJ (din a cărui înţelepciune – reală, de altfel – voi mai cita câteva calupuri) nu poate fi calea noastră europeană. Simt că ni se cere mult dar sunt convins că nu vom putea face faţă solicitărilor cu metodele actuale. De aceea va trebui, mai întâi, să ne transformăm, noi-înşine. Dar cum? Nimeni nu ştie, pentru moment. Poate că ar putea fi o soluţie dacă vom încerca să devenim yoghini. Dar nu orice fel, ci doar practicanţi de HATHA YOGA. Au mai încercat vreo câţiva europeni (dar şi americani) de a adapta această practică multimilenară pe înţelesul nostru şi au reuşit. Mă gândesc acum la Kareen ZEBROFF din Canada şi la cartea sa superbă: << Yoga pentru începători >>.

Pentru noi, yoga ca un sport este un lucru bun. Putem merge destul de departe pe acest drum dar numai până la o bifurcaţie. BHAKTI YOGA este asemănătoare cu caritatea creştină, devoţiunea se întâlneşte, de asemenea, şi la isihasmul călugărilor ortodocşi. JNANA YOGA, însă, după cum o percep până acum, nu este pentru noi, europenii. Ar trebui să ne extirpăm, din Sinele nostru, activismul. Nu putem sau nu dorim să redevenim un continent de călugări pasivi. Preferăm să accelerăm ritmul creativităţi noastre chiar dacă ne va duce, foarte curând – o ştim – la autodistrugere, la neant.

Preferăm neantul exploziv, violent, în locul celui pasiv, contemplativ, indian.

Noi toţi, europenii, am avut strămoşi, ciobani, obişnuiţi să mănânce carne de capră, de oaie şi ulterior şi de alte animale. Sângele nostru clocoteşte de pofte pe care nu dorim să ni le stingem contemplând liniştiţi lumea sub un capac din care ne cad, în gură, poamele. Noi nu putem fi decât nişte cuceritori eterni pentru care tot UNIVERSUL este prea mic. De aceea nu nea lăsat Dumnezeu, încă să ne stabilim pe Lună.

Suntem un real pericol. Şi încă ceva: ideea de Dumnezeu, de Divinitate, de Creator, este fundamentală. Este total inutilă filosofia JNANA bazată pe propri le noastre percepţi limitate!

„Cu cât înţelegi mai clar că la nivelul minţi poţi fi descris numai în termeni negativi, cu atât mai repede vei ajunge la

sfârşitul căutări tale şi vei Mângâind flacăra realiza că tu eşti fi nţa fără de limită.”

Sri Nisargadatta MAHARAJ3 „Neştiind că-i un loc vestit, omul munceşte pământul.”

Dragul meu prieten, Nu am înţeles de ce unii oameni refuză şansa eternităţi. Mă gândesc, acum, la aventura publicări acelei ciudate cărţi intitulată „LUMEA CONCAVĂ”. După cum spunea, frumos, prefaţatorul său – un profesor de filosofie cu o structură de profundă fineţe a sufletului său (şi am să te rog sămi accepţi prea lunga digresiune în defavoarea paginilor consacrate analizări „păcatelor omeniri”), ei bine, sunt total de acord. Iată cuvintele sale: „Această carte, şi periplul editări sale îmi amintesc de manuscrisele lui Leonardo da Vinci, care dacă ar fi fost cunoscute la momentul în care au fost elaborate, n-ar mai fi determinat ca ideile pe care le conţineau să fie reinventat; pierderea a fost o întârziere de câteva secole, câştigul a fost apariţia lui Newton, Leibnitz, Fermat, Hujghens, etc.

Vreau să spun chiar acest lucru: dacă această carte nu este cunoscută, acum, fi nd deja scrisă, ea tot ar trebui scrisă de cineva. De aceea eu am citit-o cu mare interes, cu bucurie spirituală, dar şi cu mare nelinişte existenţială (cu sentimentul că am descoperit imanenţa piramidei) şi o recomand cu următoarea precizare: trebuie s-o citească numai cei pregătiţi s-o citească!”

Aşa-zisul tău prieten de pescuit de la cumpăna dintre milenii pe care l-ai găzduit, ospătat şi plătit regeşte pentru tehnoredactarea cărţi tale, datorită influenţei nefaste a soţiei sale care ţi-a promis că nu te iartă şi a făcut-o pieziş, colateral, indirect, pentru exprimarea ideilor tale referitoare la simpatia ta pentru evreii care au fost victime ale holocaustului (ea fi nd o fanatică rasistă şi antisemită), nu numai că te-a amânat peste şase luni, dar ţi-a dat speranţa că îţi va înmâna discheta pentru a i-o preda editorului tău care aşteaptă, demult, să-ţi publice prima ta carte. Ceea ce mă miră este gândirea acestui ciudat electronist (născut ce-i drept, în zodia balanţei) asupra blocajului său inutil. Este normal să-i excluzi prefaţa din cartea ta şi sunt convins că vei ţine cont de sugestia mea de a-l elimina atât pe el cât şi pe soţia sa din partea de mulţumiri a cărţi tale, cu toate că ea ţi-a tras la sorţi secvenţele ce s-au ordonat

aleatoriu, dând farmec acestei lecturi şi făcând-o, totodată, unică! Eu, confesorul tău, te sfătuiesc să-ţi laşi onoarea şi tradiţia

3 MAHARAJ = marele rege aristocrată la o parte şi să tai în carne vie. Numele acestor indivizi nu vor putea merge cu tine în eternitate.

Ei, nu există. Ei sunt doar nişte firişoare de nisip.

Nu reprezintă decât simplă materie. Doar atât.

„Zile domoale anii ce zboară uitaţi."

Oamenii care citesc mult sunt periculoşi. Este o mentalitate dominantă aici, în locul meu de exil. Mai mult, lectura reprezintă cel mai periculos drog: este subtil, aparent fără urmări catastrofale pentru comunitate dar te captează şi-ţi schimbă viaţa. Nu ar fi mare lucru dar se-ntâmplă, uneori, să schimbe şi vieţile a milioane de semeni dacă cel atins de boala cititului îşi revarsă gândurile… Este posibil ca un maestru spiritual să nu aibă lecturi?

Este, dar limbajul aceluia este noduros, neşlefuit, grobian. Din acest motiv este periculoasă lectura: pentru că modelează frumos şi focalizează raţiunea şi sentimentul.

Nu îmblânzeşte firea omului dar o pregăteşte pentru aceasta. Ar trebui ca omul să trăiască într-o societate perfectă, total programată şi predictibilă?

Acesta este marele pariu al Prinţului Întunericului…

Primul pas pentru reuşita acestui demers este abolirea lecturi. Dacă s-ar dori interzicerea ei efectul ar fi contrar. Interdicţia stimulează enorm resorturile cele mai fine ale omului. În schimb, explozia informaţională dă rezultate peste aşteptări, cu atât mai mult cu cât s-a găsit un înlocuitor ideal: ecranul de sticlă. Am intrat deja în era vizualului. Galaxia Guttenberg este pe cale de dezintegrare. Mai mult, ecranul de sticlă creează dependenţă dar de o altă factură decât lectura: o dependenţă noncreativă. Ce înseamnă toată această dezvoltare explozivă a industriei de „loisir"care trebuie umplut dar, de preferinţă, fără efort. De aceea milioane de oameni preferă să fie spectatori ai sporturilor populare. Plebeii în Colisseum. De ce să nu redevenim atleţi?

Fi nd un împătimit al lecturi nu mă pot lăsa şi cred că nici nu doresc acest „viciu" care va fi taxat astfel într-un vi tor mediu. Astfel, răsfoiesc acum „Cultură şi filosofie indiană în

texte şi studii”. Traducerile din limba sanscrită aparţin lui Teofil SIMENSCHI iar nota introductivă lui Cicerone POGHIRC.

Câteva dintre butadele indiene ar merita să fie consemnate…

Nepătruns este destinul, dar silinţa omului este aceea care are putere prin faptă.

Mângâind flacăra Cel care nu este abătut în restrişte, cel care nu se veseleşte la izbândă, cel care nu se teme în luptă: rar naşte o mamă un astfel de copil menit să fie o podoabă a celor trei lumi.

Cei viteji nu-şi pierd curajul, chiar când soarta se arată înfricoşătoare; după cum oceanul nu poate fi sleit oricât de grozavă ar fi arşiţa care seacă lacurile.

Cei de rând nu încep nimic, fi ndcă se tem de piedici; cei mediocri, dup ce au început, se lasă respinşi de piedici; dar cei aleşi între aleşi nu părăsesc ceea ce au început chiar dacă sunt opriţi de mi de piedici.

Florile de aur ale pământului le culeg trei oameni: cel viteaz, cel învăţat şi cel care ştie să servească.

Pe lumea asta nimic din ceea ce se află în univers nu este cu neputinţă pentru cei cu suflet mare.

Are vreun rost să reflectăm asupra sensului lumi?

Pelerinajul nostru este o fugă permanentă de noi – înşine.

„Ţânţarii toamnei mă împung – gata-s de moarte”.

Sfinţia Voastră, De un timp, de când am început să progresez spiritual –acel moment ZERO al existenţei mele poate fi localizat cu precizie şi reprezintă prima lectură a cărţi „Efectul de piramidă” de Paul LIEKENS din 11 august 1999 (ziua eclipsei) – mi s-a înrădăcinat convingerea că noi, oamenii acestei epoci întunecate, de tranziţie, din Era Peştilor în cea a Vărsătorului, nu putem rezista bombardamentului informaţional, adesea inutil dar intenţionat, decât folosind în mod regulat unul sau mai multe DROGURI. În sens restrâns, acest apelativ înseamnă o substanţă care, consumată cu regularitate, produce dependenţă. În accepţiunea comună se consideră că drogurile uşoare sunt alcoolul, tutunul şi cafeaua iar cele tari sunt substanţele psihotrope precum haşişul, marijuana, cocaina, heroina, extacs, etc.

Totuşi, mai există câteva, nechimice dar care creează, şi ele dependenţă: televiziunea, INTERNETUL şi lectura.

De foarte multă vreme eu sunt dependent de cărţi. Au fost câţiva ani când eram sclavul televizorului dar am reuşit să mă desprind brusc prin vânzarea aparatului.

După cinci secole de dominaţie absolută, Era Gutenberg a murit. Eu am rămas drogat cu un produs revolut antediluvian, care va deveni o relicvă, în curând. Deci, eu sunt un dinozaur în acest nou secol dominat de o nouă zeiţă numită „INFORMAŢIE”: A te informa nu înseamnă a deveni înţelept ci mai degrabă dimpotrivă. A avea cât mai multe cunoştinţe şi chiar a deveni un expert în orice ramură îngustă de specializare înseamnă, mai clar, a fi un bun meseriaş, a deţine (prin intermediul practicii) o calificare.

Aceasta ne solicită societatea actuală şi de aceea ne plăteşte. Un înţelept nu va putea fi plătit niciodată cu această monedă de acum. De fapt, el nu are nevoie şi oricum refuză plata pentru transmiterea învăţăturilor sale.

Dar acceptă, cu bucurie, ofrandele dacă acestea sunt oferite din inimă.

De ce acceptă totuşi şi această lume debusolată prezenţa înţelepţilor?

Poate că şi-a dat seama, instinctiv, de terapia spectacolului colectiv oferit de „bufonul regelui”. În Evul Mediu regii ştiau că nu este bine să îngrădească în totalitate „cuvântul liber” şi de aceea chiar ei îşi încurajau propri bufoni să-i atace verbal. Astfel, mulţumirile cetăţi erau fericite, destinse şi mai uşor manipulabile.

Dacă ar trebui să aduc un elogiu unor oameni (elogiile pot fi aduse, cu toată sinceritatea, doar lui Dumnezeu) din zilele noastre, aş face-o pentru „Grădinari anonimi”.

Ei sunt urmaşii spirituali ai lui HIRAM – arhitectul şef al templului lui SOLOMON, cel asasinat de calfele sale.

Nu i-am cunoscut şi nu-i voi cunoaşte niciodată pentru că ei nu trebuie să se lase cunoscuţi. Dar, dacă gândurile pe care le transmit – sunt doar un amplificator – vor avea rezonanţă asupra semenilor mei, acest fapt nu se va putea întâmpla decât cu aprobarea lor. Cine sunt ei, de fapt, şi ce doresc?

„Libelula – într-o clipă către muntele depărtat, într-alta, îndărăt.”

În urmă cu mai bine de un deceniu, după revenirea mea din Franţa, şi după primul an la un liceu celebru, în calitate de

profesor (dar încă nu un adevărat maestru spiritual), într-o excursie de sfârşit de an şcolar la Sarmizegetusa Regia a participat şi tatăl unui elev al meu: prietenul şi colegul meu de liceu devenit medic chirurg renumit.

În curtea „castelului cu fantome” într-o seară senină şi înstelată de iunie, întinşi pe iarba plăcut mirositoare, atingând pământul ţări şi contopindu-ne cu el în mod organic dar privind stelele am putut dialoga, noi doi, ca niciodată: într-un mod astral.

Mi-a rămas în minte acea conversaţie şi poate că am evocat-o şi în alte Mângâind flacăra scrieri dar, oricum, merită a fi amintită mereu.

Spunea Ovidiu atunci că el este convins, în temeiul practicii medicale pe care o are că societatea oamenilor ar fi diferită şi cu siguranţă mult mai bună dacă s-ar reveni la matriarhat: o sensibilitate deosebită, relaţi mai calde interumane, o stabilitate socială accentuată pentru că mamele îşi ţin puii pe lângă casă, nu sunt violente şi nu vor cucerirea teritori lor învecinate. Atunci, sub „cerul înstelat, l-am combătut virulent argumentându-i cucerirea spaţiului cosmic apropiat de către o societate patriarhală modernizată.

— Ce înseamnă, de fapt, conducerea de către sexul masculin a societăţi?

— Plecarea puilor de acasă pentru cucerirea teritori lor propri, dinamism, inovaţie, instabilitate cronică.

Vânători au aparţinut întotdeauna sexului masculin iar noi, cei de azi, poziţionaţi pe falia dintre Era Peştilor şi Era Vărsătorului, avem în sânge, sau mai precis, în codul nostru genetic, un factor complex de inovare explozivă şi, în acelaşi timp, de autodistrugere.

Neanderthalienii au fost cei mai ascultători copii din istoria preumană: ei au cioplit piatră timp de 50.000 ani în acelaşi fel. Rezultatul? Dispariţia neamului lor în mod abrupt!

Dacă dorim să lăsăm ceva în urma noastră (şi, până la urmă, nici acest aspect nu este important) trebuie să ne autodistrugem pentru a putea construi câte ceva pe deşertul (sau spaţiul viran) rămas liber în interiorul nostru existenţial. Este extrem de greu dar este posibil.

Sistemul patriarhal a avut şansa că nu a fost reflexiv. Dar acum sondându-ne deja observăm nuanţele. Şi în virtutea bunei

tradiţi autodistructive ni se dezvăluie o altă realitate din spatele voalului semitransparent.

— Aveai dreptate, Ovidiu, atunci demult, în alt secol (în urmă cu 11 ani).

„O societate matriarhală este mai umană, mai blândă, mai puţin violentă”.

De fapt noi vorbim acum în termeni „macro”.

Dar există atât de multe nuanţe care ne derutează. Un adevărat haos.

Cum se spune:” din haos s-a născut lumina!” „Când îmbătrânim, însăşi lungimea zilei ne face să plângem.”

Dragul meu prieten, Ce înseamnă eternitatea? Ştiu sigur că ai reflectat, adesea, asupra acestei întrebări fără răspuns…

«Este o stare de spirit nefericită care ni se imprimă din senin, câtorva dintre noi, cei atipici, după adolescenţă, cândva, în prima tinereţe. Cred, mai degrabă, că avem imprimat în codul nostru genetic programul ce va fi activat în perioade unei căsători nefericite sau într-un moment existenţial răscolitor.

Cum bine ştiţi, Sfinţia Voastră, dacă nu aş fi avut acest microb al deconectări prin intermediul scrisului şi dacă nu aş fi fost creştin, demult mi-aş fi curmat această existenţă debusolată, anostă şi păgubitoare. Dar aşa, am ajuns să mă tem de impactul propri lor mele scrieri asupra unor virtuali admiratori care ar putea prelua „apologia eşecului”.

De fapt, deşi, din fericire, nu am nici un discipol, am început să mă tem de posibilul efect întârziat al paginilor rezultate în urma neliniştilor mele existenţiale. Aş fi dorit, enorm, să fi fost un om obişnuit cu o slujbă onorabilă şi bine plătită, cu o familie iubitoare şi comunicantă pe acea lungime de undă ideală unde acordul fin se realizează de la sine prin zâmbete, priviri şi planuri realizate în comun.

Dar nu aş fi putut fi eu, cel ce scrie aceste rânduri.

Cândva, demult, într-un alt secol şi într-o altă epocă, am trăit această aşa-zisă bucurie a „căminului”.

Nu aşteptam, atunci, decât să se sfârşească mai repede, pentru că începusem să mă sufoc. Şi a venit Revoluţia…

Mă bucur că sunt un peregrin, un veşnic nemulţumit, un aventurier.

Accept fără crâcnire întreruperea corespondenţei cu fiul meu, când se află la o vârstă critică, în plină adolescenţă. Îmi

port crucea cu siguranţa împliniri destinului meu stelar. Pentru că eu am încetat să exist pentru ceilalţi, ca şi pentru mine. Eu sunt mort fizic (în viaţă fi nd) dar mai viu ca niciodată în plan spiritual pentru că m-am detaşat, deja, de această lume vulgar materialistă care îşi cerşeşte autodistrugerea de câteva decenii bune.

Nu este păcat să dispară comunităţi, oraşe, oameni, pentru totdeauna, ci este catastrofal dacă acestea perpetuează o societate nedreaptă şi intolerabilă.

Apocalipsa este, fără îndoială, ultimul recurs şi o binefacere aşteptată.

Nu am fost şi nu cred că sunt milenar, dar sunt convins că răul din noi nu poate şi nu trebuie să fie etern. Aşa că nu putem decât să acceptăm propria noastră extincţie sau să ne schimbăm profund. Cum frumos spunea John LENNON: „în căutarea adevărului, nu căuta niciodată departe de propria-ţi inimă!»

Dragul meu prieten, mă bucur pentru tine când îmi povesteşti. Simt cum te linişteşti… Te aştept, din nou, la mine…

Mângâind flacăra Ciocârlia cântând, unduie norii.

Cred că înţeleg, de-abia acum, la mai bine de două luni de la începerea redactări acestei scri turi, în ce categorie ar trebui să o încadrez… Este un jurnal…

Normalitatea – dar ce mai este astăzi ceva normal? – ar presupune ca un autor să-şi scrie jurnalul fie la sfârşitul vieţi, fie de-a lungul întregii sale cariere literare, acest fapt presupunând doar scurte însemnări, uneori reflecţi, dar nicidecum ceva „de publicat” într-un timp scurt.

Oricum, este mai puţin importantă etichetarea acestor pagini drept jurnal, eseu sau roman autobiografic pentru că nu este nimic din toate acestea, în mod distinct. Mai degrabă, este un amestec din fiecare, o scriere haotică, un adevărat ghiveci literar.

Totuşi, sper că va fi terminat în viitoarele şase sau şapte luni, pentru a putea fi dat spre tipărire.

De ce?

De ce trebuie să ne publicăm neapărat, scrierile, noi, cei câţiva indivizi asociali, neadaptaţi, insulari, care în loc să solicităm tratamente medicamentoase de specialitate, preferăm să ne vindecăm angoasele existenţiale prin calmarea nervoasă

a umpleri câtorva pagini cu gânduri, deversate aiurea, de creierele noastre încinse… Ceea ce este foarte grav pentru societate, în ansamblul său, este altceva… faptul că modul nostru de viaţă boem, aparent dezinteresat de valorile materiale – nepăsători fi nd la orice „establishment” – începe să facă şcoală. Este grav că, deja, suntem solicitaţi să publicăm şi chiar mai mult, găsim admiratori, atât din partea publicului larg – ceea ce ne face să ne tresalte inima – cât mai rău, din partea criticii de specialitate. Nu mai rămâne decât să obţinem un prestigios premiu literar pentru a fi „asasinaţi”, adică „în rând cu lumea”. Şi atunci, inevitabil, izvorul nostru de inspiraţie va seca: vom deveni clasici în viaţă sau nişte fosile bune de pus la muzeu.

Mă bucur că acum, pentru câteva luni, sunt şi voi fi un ţărm, adică o linie imprecisă ce face trecerea între uscat şi ocean. Am fost solicitat, cu mare generozitate şi cu o intuiţie, cu totul remarcabilă, de către directorul unei edituri, domnul V, să-mi public „Lumea concavă”.

Mai mult, domnia sa vrea să-mi tipărească toate cărţile şi să mă ajute să devin membru al Uniunii Scri torilor. Este absolut fabulos!

Presimt că se va lega o trainică prietenie. Sunt convins că Dumnezeu nu mă va lăsa să decad, devenind, vanitos şi nesuferit, conducându-mă, directiv, spre parcurgerea destinului meu hărăzit pe această planetă: acela de a fi, mereu, doar un „pelerin”…

„Linişţea linişţii.

Ţârâitul greierului pătrunde şi-n piatră.”

Sfinţia Voastră, În urma unor cercetări recente din Anglia s-a constatat că cel mai complex sport care menţine într-o stare fizică excelentă organismul oricărei persoane cu o vârstă respectabilă este grădinăritul. Efectele sale benefice sunt mai importante chiar şi decât cele ale jogging-ului. Poate că, de aceea, coordonatori CUPOLEI lumi noastre au toţi acest hobby. Desigur, ei au fost chemaţi, (ordonaţi, numiţi) în calitate de succesori ai unui întreg şir pierdut în negura vremurilor. Activităţile lor sunt întotdeauna oculte iar deviza lor este o siglă cu iniţiale decriptate în limba latină: v.i.t.r.i.o.l. Interesant că aceste iniţiale, în Kabala, ne dau cifra „6”, adică „tipharet”

(ispita, frumuseţea, punctul alegeri destinului şi cifra Prinţului Întunericului).

Dar cum poate fi guvernată lumea oamenilor, în mod eficient, altfel decât ocult. Există câteva exemple care mă determină să am certitudinea existenţei „grădinarilor anonimi”. Cum poţi domina, subtil şi aparent imperceptibil, orice grup uman, nestatornic, decât oferindu-i, din când în când, în momente bine alese, foarte aproape de punctul de explozie, o noutate cultivată latent şi ajutată să se umfle ca o gogoaşă prin tehnici de interdicţie adesea violente. Ce ar fi reprezentat, azi, Creştinismul dacă Iisus Christos ar fi fost eliberat de către Pilat din Pont care ar fi arestat capii Sanhedrinului şi ar fi impus o nouă conducere (Să ne imaginăm că Nicodim ar fi fost lider al fariseilor?

Cum ar fi existat lumea, azi, dacă Pavel nu ar fi fost cooptat ca al XII-lea apostol, aducând Cuvântul Divin „neamurilor”? Cum ar fi evoluat secolul al XXI-lea cu menţinerea celor două sisteme social-economice şi politice şi continuarea cursei înarmărilor nucleare?

Simple întrebări fără răspuns, neimportante. La confluenţa dintre secole am citit într-o carte, că în 2002 (decembrie), Sadam HUSEIN va fi înlocuit datorită unei intervenţi armate americane care va dura 20 de zile. În buna mea tradiţie de Toma Necredinciosul am considerat drept simple ficţiuni cele citite. Războiul a avut loc totuşi în martie 2003 şi a durat 21 de zile. O simplă coincidenţă? Nu vreau acum să povestesc despre profeţi pentru că nu acesta este mesajul acestor pagini ci vreau doar să subliniez prezenţa acelei „inteligenţe colective şi anonime” care se reproduce de milenii şi coordonează destinul omeniri, chiar dacă alege, mereu, mijloacele sacrificiului absolut.

Probabil că noi, oamenii, nu putem înţelege altfel lumea în transformarea necesară decât dacă ni se arată limita răului, printr-o manieră violentă. De aceea mă întrebam, cum vor privi, prietenii mei „grădinari” experimentele mele yoghine şi cum vor reacţiona la rezultatele pozitive ale acestora dacă eu îmi voi face publice descoperirile?

Mângâind flacăra Ce se va întâmpla cu industria de medicamente dacă oamenii vor fi sănătoşi fără ajutorul acestora? Cum vor reacţiona noii şomeri? Ce vor face petrolişti

când deplasarea vehiculelor nu va mai folosi acest combustibil depăşit?

Adevăratele întrebări sunt altele…

Vom ajunge să cunoaştem şi răspunsurile, fiecare dintre noi, printr-o îndelungată iniţiere, dar vom primi binecuvântarea „proprietarilor vi torului”, prietenii noştri grădinari?

„Doar atât: încredere.

Nu se scutură petalele tocmai aşa?”

Dragul meu prieten, Sunt bulversat! Am atât de multe motive pe care sunt sigur că nu ţi le voi putea spune. Am atâtea de făcut acum, în preajma sărbătorilor de iarnă încât voi uita să-ţi povestesc multe dintre concluziile trase în urma spovedaniilor enoriaşilor mei. Nu este o deconspirare a intimităţi lor ci o zburdare anonimă a unor suflete nevinovate. M-ai contaminat: nu doar că reflectez, frecvent, asupra mea-însumi ci şi îmi aştern gândurile pe hârtie. Nu ştiu ce se va întâmpla cu ele şi nu mă interesează dar simt că, după umplerea unei pagini, mă simt altfel: destins şi cu siguranţă mai bun.

Azi este 22 DECEMBRIE: ZIUA REVOLUŢIEI! Mă bucur că am fost contemporan cu acel eveniment petrecut cândva, în urmă cu ani, decenii sau secole… Toţi, dar absolut toţi oamenii acestui Pământ suntem liberi şi vom fi întotdeauna. Iar dacă cineva îndrăzneşte să ne pună în paranteze libertatea noastră suntem îndreptăţiţi să ridicăm lancea (ca Horea) şi să restabilim ceea ce este sfânt… Cum spun anglo-saxonii: „just freedom”.

Te rog, acum, să reflectezi asupra câtorva mărturi, împreună cu cititori cărţilor tale care sunt convins, vor fi de acord cu mine, o „faţă bisericească” (sună hazliu) ce aparţine unei biserici străvechi, cu un potenţial exploziv (în plan spiritual) ce nu a fost încă valorificat.

Vreau să subliniez doar atât: FII BUN! Şi oriunde te vei duce, în lume, porţile ţi se vor deschide.

Nu ai nevoie de bogaţi, de proprietăţi funciare, de conturi în bănci, doar de sănătate pe care Dumnezeu ţi-o va dărui din belşug. Doar atât îţi va cere:

Mângâind flacăra fi bun! Tot ceea ce ai, împarte cu cei oropsiţi: DĂRUIEŞTE! Şi Dumnezeu îţi va dărui…

Mă bucur că ne-am cunoscut. Vom merge, împreună, peste secole…

Şi acum, iată câteva confesiuni, anonime.

Nu le voi comenta. O vor face cititori cărţilor tale. Te rog doar atât: reflectează asupra singurului lucru important în lumea noastră, o lume a celei de-a treia dimensiuni:

IUBIREA.

Scrisoare deschisă pentru (I) „Doamna Brună din Sonete”.

16.12.2004

Stimată Doamnă.

— De ce am îndrăznit să vă scriu (o anexă la clasica şi formala felicitare) abia acum?

— De ce vă numesc4 astfel?

— De ce simt nevoia, instinctivă, să intru în bancă şi să vă aduc flori, eu, care sunt un barbar?

„Cum poţi să pui căpăstrul pe un fulger?”

Există, uneori, în viaţa unor indivizi însemnaţi de amprenta destinului, puncte de inflexiune care le determină alegerea căii pe care o vor străbate, ireversibil. Pentru că, până la urmă, toţi ne aflăm, cel puţin o dată în viaţă, la o răscruce.

Prea multe lecturi, adesea, pot fi dăunătoare. Acum, în loc să-mi urmez cursul firesc al povestiri, mă gândesc la comparaţia lui don Salvador de MADARIAGA din superbul său eseu „Englez, Francez, Spaniol”, dintre bifurcaţie şi joncţiune; în esenţă, ambele noţiuni au aceeaşi semnificaţie presupunând o alegere sau un impas.

În acest punct se află, acum, civilizaţia noastră.

Don Salvador a intuit, prin anii ’30, diferenţa structurală între fibra profundă a englezilor care au ales noţiunea de joncţiune, ceea ce presupune unire, nefărâmiţare a proprietăţilor funciare, sistem electoral majoritar, spre deosebire de matricea franţuzească al cărei zeu dominator este reprezentat printr-o noţiune totalitară cu imense consecinţe: bifurcaţia.

4 Personajul feminin din sonetele lui W. SHAKESPEARE, niciodată identificat.

Franţa este totuşi, cea care a dat tonul în Europa şi de aceea ne împărţim noi, seniori est-europeni, pădurile şi pământurile între toţi copii noştri, de aceea avem o puzderie de partide politice – mult prea multe – care formează coaliţi conjuncturale, etc. Dar indiferent de simpati le noastre anglo-saxone, noi vom rămâne nişte „bifurcaţi eterni”.

Ei bine, în această stare de spirit mă aflu eu, acum. Nu pot lucra bine decât dacă sunt presat, când mi se înfige o lance în spinare – desigur nu-i aici nici un pericol de a-mi perfora pielea mea groasă de rinocer – şi, din fericire, am termen pentru această carte (a cincia) luna AUGUST a anului De ce? Pentru că atunci vor începe Jocurile Olimpice de la Atena şi pentru că se povesteşte, aici, despre naşterea unui nou sport olimpic – după cum am mai spus sau voi preciza.

Ei bine, inovaţia mediatică este că aproape toate secvenţele (în afară de „1” şi „60”) vor fi trase la sorţi în faţa camerelor de T. V. Telespectatori vor putea vedea, „live”, naşterea unei cărţi. O săptămână mai târziu autorul va porni, pe Dunăre, 1000 Km, în expediţia de verificare a „vehiculului” necesar noului sport.

„Sub burniţă,
nalbele deschid un cer senin”.

Sfinţia Voastră, O stare indefinită de spleen total m-a cuprins, astăzi. Îmi pun întrebarea: „la ce bun tot ceea ce fac?”

Această stare pe care, din fericire, am trăit-o destul de rar (de vreo treipatru ori pe an) înseamnă moartea speranţei. Avem noroc, într-un fel.

Aproape tot timpul ne este umplut cu tot felul de activităţi iar când ne retragem la cuib, deschidem televizorul pentru a fi bombardaţi cu o infinitate de informaţi, adesea inutile. Ne aflăm într-o permanentă goană: fugim de noi-înşine. Ne refuzăm câteva clipe de linişte singuratică pentru meditaţie.

Ce fac eu, de fapt? Aştept un moment foarte apropiat care se îndepărtează mereu: publicarea primei mele cărţi de eseuri „LUMEA CONCAVĂ”. Aproape că nici nu-mi mai vine să cred că este posibil. Aştept acest eveniment pentru că l-am dorit prea mult. Se va rupe o vrajă: atunci nu voi mai fi „furnică”. Interesant, în patru ani – din mileniul al treilea – am scris trei cărţi şi în 12 ani – din secolul trecut – am scris doar două. Mi-e teamă, uneori, să nu devin poligraf. Ce rost ar avea să scriem cărţi pe care nu le citeşte nimeni? Chiar şi în acest caz există o explicaţie pozitivă: ne calmăm, ne destindem şi putem suporta presiunea enormă a existenţei neîmplinite.

Mângâind flacăra În caz contrar, ar trebui să alegem una dintre căile violente sau mai blânde şi mai lente de dematerializare.

Am putea să ne aruncăm în apele unui fluviu, să aprindem un chibrit întro cameră saturată cu gaz metan sau să ne aruncăm în faţa metroului, cum îmi povestea, cândva, Beatrice, aflată într-o profundă stare depresivă, vindecată ca prin miracol după întâlnirea noastră astrală. Sau mai blând, am putea să începem un tratament alcoolic care ne-ar prelungi agonia, din nefericire, câteva decenii. Dar trebuie să ai vocaţie pentru orice încercare de automutilare. Şi se ştie, din plictis existenţial nu a murit nimeni, dimpotrivă, este starea ideală pentru crearea marilor opere.

Eram nemulţumit pentru că nu am realizat nimic din ceea ce mi-am propus în această vară. Peste câteva zile va pleca în Franţa, prietenul meu, căruia îi voi da schiţele vehiculului pentru mers pe apă (HOOPY).

Poate că va găsi acolo un amator care va dori să ne susţină călătoria pe râuri. Din nefericire, aici sunt şanse mici de a fi sprijiniţi de olandezul în care ne-am pus speranţe.

Continui să citesc, enorm, frenetic, bolnăvicios. Trăiesc într-un univers virtual, mortificat. Refuz această existenţă pe care o consider iluzie (MAYA) dar vreau mai mult decât orice altceva să cobor pe Pământ. Şi nu o pot face decât cu acea paraşută salvatoare care este prima mea carte publicată. Am în faţă, acum, nişte cărţi rare: „Doamna miracolului” de Brajamadahara BHATTACHARYA – o carte superbă despre iniţierea unui yoghin în arta amorului tantric şi „SHIVA – SAMHITA” (textul principal) fundamentul teoretic pentru HATHA YOGA. Nu-i de mirare, îmi veţi spune, să fiu atât de angoasat cu asemenea lecturi. După ce vom povesti asupra lor veţi vedea că alta este cauza nemulţumiri mele… „Mi-e sacul gol, dar ce linişte, ce răcoare!”

Privind retrospectiv asupra condiţi lor de redactare ale celor cinci cărţi (este inclusă şi cea prezentă) ale autorului care şi-a luat pseudonimul de Alex AMOQ şi este convins că va străbate oceanul timpului sub această etichetă, doar prima, din celălalt secol (1988) a fost elaborată, în cea mai mare parte la bloc. Pentru vi tor, acest concept de locuire total nepotrivit spiritului uman va trebui explicat tinerilor cititori cărora li se va părea o ciudăţenie. Nu este adevărat că suprapopularea conduce, inevitabil, la extinderea pe verticală a locuinţelor.

De vină este conceptul hiperindustrial ce trata societatea oamenilor ca pe un muşuroi de furnici. Acest mod de gândire presupune două etape: mai întâi, în a doua parte a secolului al XIX-lea când a apărut marea industrie (atunci nu se puteau prezice implicaţi le sociale ale acestei idei) şi apoi, de o manieră brutală, malignă, prin intermediul „revoluţiei lui Stalin” care gândise, diabolic, dar extrem de eficient pentru conservarea puteri sale şi a partidului său, că două famili trebuie să locuiască în acelaşi apartament având camere separate dar baia şi bucătăria comune. Acest aspect presupunea o permanent nemulţumire, spionarea reciprocă şi imposibilitatea păstrări oricărui secret astfel că ochiul scrutător al lui „BIG BROTHER” (KGB sau SECURITATE sau orice altceva) să ştie tot în orice moment preîntâmpinând cel mai mic protest, cea mai neînsemnată nemulţumire. Ei bine, doar după al doilea Război al Lumi a căpătat amploare ideea ca spaţiul de locuit să fie apartamentul de bloc sfârşind, la interferenţa dintre secole al XX-lea şi al XXIlea), să rămână doar căminul săracilor, cei bogaţi retrăgându-se la periferia marilor oraşe, în vile cu o pajişte obligatorie.

Am făcut această lungă digresiune pentru a arăta că este greu (adesea imposibil) de a scrie cărţi într-un apartament de bloc. Te apasă tavanul, ideile devin încinse şi confuze, pe scurt nu merge bine.

De aceea, între a doua mea carte scrisă în vile din Franţa, cu pajiştea verde în faţa ochilor („CĂLARE PE TSUNAMI”), în anul 1992 şi a treia carte („LUMEA CONCAVĂ”) scrisă în anii 2000-2001, într-o casă şi în curtea sa, undeva la ţară (în nordul Balcanilor) s-au scurs mai bine de opt ani. A patra carte („TRĂIND INSULAR”) a venit mult mai repede (în 2002), desigur pentru că vieţuiam la ţară, în mijlocul naturi dar şi pentru că evenimentele –limită, sau revărsat asupra existenţei mele. Şi, în sfârşit, a cincia carte scrisă în acest spaţiu geografic este redactată în cea mai frumoasă locaţie avută până acum: o adevărată junglă plină cu pomi fructiferi şi o bojdeucă minusculă (cottage) având o panoramă superbă spre un deal împădurit pe al cărui vârf se află un releu T. V., undeva într-o zare depărtată.

Pentru mine, tot ceea ce mi s-a întâmplat a fost la modul exploziv. Sunt curios să văd reacţi le celor cunoscuţi, acum, la apariţia cărţilor mele.

Dar când va veni acel „acum”?

„La fiecare adiere, fluturele îşi schimbă locul pe salcie”.

Cum ar putea fi povestită, necronologic, viaţa unui mare aventurier în lanţul întâmplărilor sale rocamboleşti.

Ei bine iată marea încercare… Ieri l-am reîntâlnit pe prietenul meu, Valy,
după doi ani şi jumătate. A revenit din GRECIA, marcat de stilul occidental: nu mai poate bea decât 50g de whisky sau coniac de calitate, numai café frappé dar nici o picătură de vin negru-sânge de iepure – din plantaţia tatălui său.

Valy a devenit un adevărat burghez retras pe lângă casă, alături de „furnica” sa. Totuşi, îl tentează o expediţie pe Dunăre, în vara anului 2004, cu cercul din fibre de sticlă, pentru că prietenul meu are sânge de explorator.

Mi-a sugerat asociatul meu din cadrul firmei noastre care se află pe timpul iernii la Paris, invitat de nepoata sa, să-l vizitez pe Valy pentru că va accepta, cu siguranţă, să-mi fie personaj. Într-adevăr, a acceptat, cu mare bucurie.

Într-unul din eseurile sale, adorate de autorul acestor rânduri, pe vremea tinereţi sale prelungite, Emil CIORAN îi eticheta pe unguri nişte conchistadori rataţi deveniţi crescători de porci, analizând muzica ceardaşului ca o sângerare continuă a unor suflete etern neîmpăcate cu condiţia lor existenţială hărăzită de către Biserica Romană, aceea de purtători ai civilizaţiei cu tentă germanică. Valy a remarcat ceea ce intuisem şi eu: grecoaicele sunt urâte, ciolănoase şi grase. Explicaţia este mereu aceeaşi: lipsa matisări. Se spune că cele mai frumoase femei ale Europei sunt unguroaicele urmate de românce. Amestecul dintre vioiciunea asiatică şi melancolia slavă a generat nişte exemplare superbe, fie brunete cu ochi albaştri, fie blonde nărăvaşe, fie castanii cu piele bronzată, toate impregnate de o vibraţie interioară nativă ce se pliază pe ritmul partenerilor, conducândui, inevitabil în acel paradis carnal ce se află, indubitabil, deasupra oricărei religii.

Sunt convins că sunt în asentimentul tău, Valy ca dialogurile noastre neconvenţionale să aibă ca veşnic subiect presărat cu moderaţie – precum condimentele – eternul feminin.

Iată că, deja, nu mai contează cronologia aventurilor tale… „Broasca se ridică deasupra apei prin tăria desprinderii sale.”

Sfinţia Voastră, De câteva săptămâni mi-a intrat în reflex, dimineaţa, înainte de a-mi începe posturile inverse de HATHA YOGA, să invoc cu faţa spre Răsărit, celebra mandră budistă „AUM MANI PADME HUM” şi observ că încep să mi se deschidă porţile deveniri. Desigur nu datorită acestei invocaţi ci terminări perioadei mele de penitenţă sau mai exact, de exil voluntar, în acest colţ de rai (totuşi) din ţara pe care nu am numit-o niciodată şi pe care toţi alogenii o consideră GRĂDINA MAICII DOMNULUI. De aceea, va rămâne în amintirea Mângâind flacăra celor care vor veni prin prescurtarea cuvintelor din „Lingua franca” a timpurilor noastre, doar G. M. G. (The God Mother Garden).

Ceea ce caracterizează imensa majoritate a indivizilor lumi noastre este incredibila pustietate sufletească. Am citit, recent, o carte despre aventura existenţială a unui mediu spiritist din Anglia, Rosemary ALTEA care, prin intermediul ultimului capitol, m-a impresionat profund, până la lacrimi.

Rareori, un samurai, cum mă străduiesc eu să devin, plânge. Totuşi, lumea viitorului nu trebuie să fie o lume a samurailor. Iisus a avut dreptate.

Exemplul său va fi etern. Singura dreptate umană afirmată cu tărie şi în mod irevocabil, este cea garantată cu propria viaţă. Aceasta este, de fapt, proba adevărului în faţa eternităţi. Este atât de greu să ne transformăm.

Şi ceea ce este mai grav, nici nu încercăm. Ne complăcem să reproducem o societate a furnicilor, mecanică, fără alte satisfacţi decât cele de ordin material care nu fac altceva decât să ne înrobească.

— Ce doresc eu prin intermediul acestor scrisori „pastorale”?

— Cred că, mai degrabă, tânjesc enorm după o clarificare doctrinară pentru că deşi spiritul meu mi-a schimbat (în bine, sper) existenţa, nu ştiu, încă, ce cale spre divinitate să parcurg. Poate că nici nu este important, însă, în mintea mea se învălmăşeşte un teribil sincretism. Elemente de pietate creştină cu trăiri hinduiste şi budiste. Fără a cunoaşte bine sufismul islamic, mi se pare esenţial prin bogăţia spirituală revărsată asupra unei ipotetice omeniri în căutare de sine.

— De ce trăim?

— Vă spun eu care aş fi putut fi un bun discipol al lui SATAN: pentru jocul de noroc ce ni-l oferă existenţa. El este mult mai palpitant decât toate celelalte. Dacă am cunoaşte rezultatul nu ar mai avea farmec. De aceea jucăm la ruleta vieţi. Şi „bridge-ul" suprem este jocul cu puterea. În zilele noastre, cea politică. Ne înalţă până la Cer unde Diavolul ne ia minţile determinându-ne să credem că suntem egali zeilor şi, în sfârşit, suntem lăsaţi să cădem în abisuri. De-abia atunci, ne trezim.

Am avut şansa acestei experienţe. Poate că nu întâmplător am supravieţuit. Dacă scrierile mele vor putea influenţa într-o cât de mică măsură devenirea umană, acest fapt se va datora „căderi mele". Mă bucur că aveţi răbdarea să-mi ascultaţi confesiunea.

„În mijlocul câmpiei desprinsă de toate ciocârlia cântă."

Dragul meu prieten, Permite-mi să continui să deschid robinetul confesiunilor anonime pentru a ilustra mai expresiv ceea ce doresc să accentuez: (III)

Am fost, cândva, un „stâlp al societăţi" şi mi s-au ars aripile. De-abia acum pot vedea lumea în adevărata sa culoare.

Dacă aş fi trăit în Franţa, în secolul al XVIII-lea (ultimul deceniu) aş fi fost ghilotinat, dacă aş fi trăit în Rusia la începutul secolului al XX-lea, aş fi sfârşit în Siberia, pe când aici şi acum supravieţuiesc şi mă pregătesc să ies din propria-mi cochilie.

Nu cred că este important de a publica sau nu cărţi ci doar de a ne păstra spiritul liber dispunând de suficienţi bani care să nu ne preocupe. Asta înseamnă că trebuie să fim aristocraţi din naştere?

Din nefericire, eu sunt un antitalent în domeniul financiar iar, în alt plan, mă aflu la a cincia carte: „MÂNGÂIND FLACĂRA".

Mă tem să nu mă schimb după începerea publicări cărţilor. Mi-a spus tata, cândva, în secolul trecut: „să dea Domnul să nu stai prea mult director pentru a nu te schimba".

A avut dreptate…

Am locuit în Franţa, la Versail es, timp de 9 luni (cifră simbolică!) în

— 1992; am revenit pentru că mama era grav bolnavă. Nu regret.

Ştiu că a fost un anume destin pe care trebuia să-l împlinesc. Au murit ambii părinţi. Nu am fraţi şi era normal să fiu lângă ei, la sfârşit…

De fapt, sunt convins, există reîncarnare.

De o vreme mă ocup de YOGA. Nu mai iau nici un fel de medicament de peste două decenii.

Donez, totuşi, sânge pentru că tata a murit din lipsa lui. Dorm fără foc; mâine îl voi face, vă promit!

Nu există boală; există doar o stare de spirit.

Mai mult, nu există decât o eternă tinereţe a spiritului materializată în multiple forme.

Mi-a revenit vederea datorită posturilor inverse. Nu mai pot scrie şi citi decât cu ochiul liber.

Stimată „Doamnă Brună din Sonete”, cred că nu am nici o scuză. De data asta voi fi ghilotinat, cu siguranţă. Vedeţi? Mi-o caut cu lumânarea…

Dragul meu prieten, m-a uns pe inimă scrisoarea ta încântătoare pentru „doamna ta brună”. Permite-mi să comentez câteva aspecte existenţiale după reproducerea finalului scrisori tale.

„Fazanul îşi scarpină frumoasa lui faţă cu ghearele”.

Mereu, de-a lungul vremurilor, s-a dezbătut, fără sfârşit, opoziţia ireconciliabilă dintre destin şi liberul arbitru fără o tranşare definitivă. Nici nu ar fi posibil pentru că şi în acest domeniu, ca în toate celelalte, lumea nu este decât o chestiune de percepţie… nu există frig în sine şi nici căldură sufocantă. Nu există nimic exterior nouă-înşine, fiecăruia în mod independent. Pe parcursul acestei ierni, am făcut baie la picioare, în Dunăre, de cel puţin zece ori după care, de fiecare dată, am ieşit pe zăpadă şi apoi, pe un covor de frunze.

M-am şters bine cu un ciorap de lână şi după parcurgerea câtorva zeci de metri, m-am încălzit mult mai profund decât înainte de tratamentul danubian. Mi-am propus să mă cufund, într-un vi tor apropiat, până la gât în bătrânul fluviu, desigur în timpul iernii. Mai mult, iarna 2003-2004 este prima iarnă fără încălzire în dormitor. Două nopţi, mi-a îngheţat apa în sticla de lângă pernă dar, sub plapuma de pene, încotoşmănat într-un pulover de lână şi pantaloni de trening, temperatura s-a menţinut peste limita confortului minim necesar. Pe vremuri, aveam obsesia iernilor cumplite din vremea acelui tiran executat de Crăciunul Anului ’89. De fapt, îmi dau seama abia acum, nu era un aspect pur fizic ci, cu siguranţă, un fenomen psihic paralizant. Ideea fixă a unui dezastru iminent datorat

îngheţări conductelor, blocări agentului termic, întreruperi alimentări cu apă caldă menajeră, reîntoarceri la starea de barbarie în ghetoul de beton al blocurilor.

Şi acum? Baia săptămânală cu un cazan de apă fierbinte pe zăpadă după care turnarea unei găleţi cu apă rece pentru închiderea porilor şi, în sfârşit, uscarea la foc de lemne în camera vecinului meu.

Preliminari le expediţiei în jurul globului sunt deja declanşate. Va urma producerea vehiculului-standard pentru mersul pe fluvii, croirea unui sac de dormit special din piei de oaie şi, cel mai important, înfi nţarea comitetului de sponsori – coordonatori prezidaţi de către un vechi prieten, redactor de televiziune, care va deschide culoarul canalelor DISCOVERY, NATIONAL GEOGRAPHIC dar şi al publicaţiei GUINESS BOOK of WORLD RECORDS.

Aceste însemnări ar putea părea monotone dar reprezintă pentru autorul lor, trăirea cu febrilitate a ultimelor 6 luni înainte de marea aventură: înconjurul Terrei şi naşterea unui nou sport. Pentru că el este, în mod indubitabil un fiu al destinului!

Mângâind flacăra „Ochii mei, după ce au văzut totul, s-au întors la crizantemele albe”.

Sfinţia Voastră, La mare modă este, de o vreme, la Hollywood, realizarea unor filme despre marile filme. În plan publicistic echivalentul ar fi cartea unei cărţi. În acest sens eu, acum, am să vă povestesc, „à vol d’oiseau”, despre momentele existenţiale de redactare ale celor cinci cărţi ale mele şi am să vă cer permisiunea de a face comparaţi, în plan vertical, pentru acelaşi tip de observaţie.

Mai întâi, câteva clasificări… „Dincolo de Styx”. Primul roman holografic a fost scris timp de şase luni (februarie-august 1988). Intenţia mea a fost să-l trimit în occident spre publicare dar se pare că nu a ajuns. Un an şi jumătate mai târziu venea Revoluţia aşa că a devenit un roman de sertar.

„Călare pe Tsunami” avea iniţial titlul”Dumnezeu iubeşte dialogul” şi mai târziu „Sacré-Coeur” dar ultima variantă, cea actuală, este cea mai potrivită.

A fost scris, integral în Franţa, între septembrie 1991 şi februarie 1992. De fapt, 80 % din conţinutul său s-a „revărsat” asupra mea în ianuarie şi februarie 1992; atunci când simţeam

că urma să părăsesc această ţară minunată pentru a reveni, înapoi, acasă, în G. M. G.6

Aceste două romane au o structură ce conţine 64 de secvenţe grupate în 8 capitole pentru primul şi 16 capitole pentru al doilea. Ideea iniţială era cea a unei table de şah.

Îndelungata tăcere de până în anul 2000 a fost întreruptă, nesemnificativ, de către o răbufnire materializată printr-o nouă carte intitulată „Trăind politica”. Ea este nepublicabilă pentru că prea multe dintre acele personaje sunt în viaţă.

Rolul său, însă, a fost benefic pentru mine pentru că m-a vindecat de posibila cădere psihică pe care aş fi trăit-o dacă nu scriam. Am simţit atunci, pe pielea proprie (din fericire pielea mea este de rinocer şi toceşte cuţitele potenţialilor asasini) ceea ce înseamnă trădarea unor prieteni. Dumnezeu mi-a oferit o şansă unică de a percepe adevărata realitate.

Totuşi, lăsarea de politică nu s-a produs brusc, cum ar fi fost normal ci extrem de lent. Astfel, în anul 2000, în iunie, sporadic, au apărut câteva secvenţe ale opusului ce avea să devină, un an mai târziu, „Lumea concavă”. De-abia în toamna anului 2000, transferat în acel paradis terestru care este satul IZIMŞA, în casa unui prieten (de data asta un prieten adevărat şi nu politic) am „văzut” structura acestei cărţi de 90 de eseuri ce-şi aşteaptă publicarea şi care (i s-a prezis) va deschide noi drumuri în spaţiul nostru literar.

După aventura italiană (o săptămână la LATINA – 60 Km sud de Roma)

6 Grădina Maicii Domnului (The Mother Garden)

finalizată cu un eşec în plan material, o nouă carte a apărut în toamna lui

2002 (septembrie 2002- ianuarie 2003) pe care am numit-o „Trăind insular”.

Este cea mai puţin voluminoasă dar include mult suflet.

Ţin cel mai mult la ea poate şi pentru faptul că, în acea perioadă cumplită pentru mine, nu doar în plan material, dar mai ales în sensul pierderi speranţei, m-a „înviat”. După ce am terminat-o, mi-a revenit pofta de viaţă, m-am mutat din acel loc sordid unde vieţuisem şi mi s-a propus o nouă aventură: cea suedeză.

— De ce, oare, nu-mi pot găsi eu locul, nici aici şi nici altundeva?

„Ciocârlia:
un glas Ea? Nevăzută.”

Scri torul: o carte. El? Nu contează. Atât de greu ajungem la renunţarea de sine care ne imortalizează în esenţe pentru că este mai cald mâlul în care ne complăcem, să vegetăm, porcesc…

Cred că încep să înţeleg ceea ce înseamnă acel „TOT” fundamental indian… Eticheta ar putea fi un zâmbet interior (până la nivelul celulelor) perpetuu, adică o detaşare de lumea trepidantă, stresantă şi fără direcţie în care vieţuim, dar cu condiţia obligatorie de a trăi cufundaţi în acest cotidian nefericit din care ne tragem seva.

A fi scriitor înseamnă a fi impregnaţi într-un ocean splendid prin contrastele sale dar, apriori, provenind dintr-un alt mediu (cel terestru – putem zice).

Este o problemă de adopţie la o vârstă înaintată.

Unde ne putem simţi mai bine la vârsta înţelepciunii când tinereţea trupurilor noastre nu s-a stins, încă?

Lângă o mamă bătrână, bolnavă, (uneori cicălitoare) care are nevoie de ajutorul nostru sau lângă o tânără superbă ce se pregăteşte să ne ia în posesie. Este o dilemă, este un ţărm. A fi scriitor înseamnă a fi un ţărm.

Niciodată un ţărm nu va putea fi „TOTUL”. El „trăieşte „doar prin bunăvoinţa celor două elemente contrari: oceanul şi uscatul. Valurile mângâie plaja şi, uneori, o muşcă violent dar şi nisipul acesteia se prelinge, cu iubire, spre ape. Este o eternă îngemănare benefică. Aceasta este unica iubire adevărată: cea a incertitudinii. Fără acte în regulă, fără proprietăţi, fără siguranţa zilei de mâine. De aceea unica concluzie evidentă este clară: a fi scriitor înseamnă a fi un ţărm: o nedeterminare, o veşnică incertitudine creatoare…

Într-adevăr, se spune că cel mai mare păcat al omului este orgoliul şi, cu siguranţă că pentru un scriitor el este amplificat. Un scriitor este un fel de zeu Mângâind flacăra care stăpâneşte inimile admiratoarelor lui şi, mai grav, el este convins că i se cuvine şi eternitatea în aceeaşi manieră uşuratică.

De fapt, el este doar un fluture de o zi care străluceşte în razele soarelui, îmbătându-se cu gândul veşnicei sale (de o zi?). Acesta este farmecul existenţei: fericirea ca eternitate. Ne-am plictisi cumplit dacă nu am avea contraste trăind, undeva, într-

un paradis postulat anterior. Dar fericirea presupune o limită pentru a fi percepută astfel.

Un scriitor adevărat simte fali le care, abrupt, întrerup monotonia fericiri.

Prietenul nostru, Dumnezeu, ne-a marcat cu ştampila sa: să fim veşnic nemulţumiţi, veşnic în căutare de orice altceva decât aflăm în preajma noastră…

A fi scriitor înseamnă a fi un marginal pentru societatea unde trăieşti, adesea un neînţeles şi, curios, un idol pentru nepoţi contemporanilor tăi. Ce schimbătoare este firea omului!

„Această zi, când florile cireşului au nins, s-a sfârşit.”

Dragul meu prieten, Nu voi reuşi niciodată să-ţi spun tot ceea ce aş fi dorit dar ştiu că vom merge împreună undeva, într-un vi tor al spiritului, al cărţilor, al legendei.

Aceasta este adevărata prietenie…

Poate chiar mai mult decât iubirea creştină… (IV)

Dacă sunteţi, cumva, căsătorită, îmi cer iertare. Sper să nu provoc gelozie (este un sentiment cu totul nefericit).

Dacă nu sunteţi căsătorită, îmi imaginez că este normal să căutaţi, să doriţi şi să speraţi bunăstarea materială şi nicidecum eternitatea…

Gândul meu bun va fi alături de Domnia Voastră.

Tocmai mă gândeam să plec din nou în Franţa. Pare ciudat dar o bancă mă atrage pentru ceva diferit decât banii. Mă tem să nu fi fost săgetat de către Eros. Vă mulţumesc pentru răbdarea de a-mi citi felicitarea –fluviu.

Cu simpatie, Alex AMOQ Dragul meu prieten, am trăit o experienţă unică în această toamnă datorită acestei corespondenţe pe care ai decis să o incluzi în jurnalul tău care este „MÂNGÂIND FLACĂRA”.

Acum nu vreau să te rog decât atât: fă focul în această iarnă minunată şi priveşte flacăra… la început este timidă, pâlpâitoare; mai târziu este puternică, dominatoare, adesea trufaşă. Încearcă să-ţi apropii palmele, nu prea mult, pentru a nu te arde, dar nici prea puţin pentru a nu îngheţa. Vei găsi un ritm ideal, un echilibru fragil, subtil. Aceasta este existenţa fiecăruia dintre noi la care nu reflectăm aproape niciodată. Aceasta este iubirea divină, dar şi mreană: o veşnică nesiguranţă, o uşoară atingere, o contopire întru eternitate. Ar fi inutil să te povăţuiesc pentru că tu-însuţi şti prea bine.

Deja ţi-ai ales calea sau poate că cineva te-a ales dar trebuie să insist doar asupra unei singure poveţe: fi bun! Doar atât.

Să nu foloseşti niciodată sabia, dar să ai pregătit scutul, mereu pentru a nu te lăsa surprins de către cei care-ţi vor răul.

Chiar dacă pielea ta de rinocer (sau de hipopotam?) a mai tocit, cândva, cuţitele „prietenilor tăi politici” te sfătuiesc cu prietenia dezinteresată pe care mi-o cunoşti, să fi pregătit mereu, cu scutul, pentru că eşti un incomod. Mă bucur pentru tine că îndrăzneşti.

Orice ai întreprinde vei reuşi pentru că ai protecţia divină şi binecuvântarea mea. Mergi înainte şi fi bun. Curaj!

„Cade o nucă: gâzele amuţesc în iarbă”.

Sfinţia Voastră, Faptul de a nu-mi găsi locul, niciunde, nu este un handicap ci, dimpotrivă, o şansă. Numai aşa, veşnic nemulţumit, pot să mă „eliberez”, scri nd. Este ca şi cum aş purta o cruce pe acel drum al Golgotei care, însă, nu se mai sfârşeşte. Mai mult şi mai grav, acest drum a început să-mi placă. Nu este aceasta o nuanţă de masochism?

În sfârşit, în toamna anului 2003, după eşecul „aventuri suedeze” care nici nu a început, s-a produs în sinele meu nevoia de consolare în acest pământ al exilului mult prea îndelungat şi astfel a apărut a cincia carte: „Mângâind flacăra”. Este posibil ca în toamna anului 2004 să o citiţi.

Începând cu „Lumea concavă”, stilul s-a modificat uşor trecând spre eseu. Trebuie să recunosc că există o anume tehnică a scri turi mele în sensul antilinearităţi, adică fiecare capitol este redactat în ordinea cronologică a transmiteri mesajului din spaţiul eteric (akashic) iar eu ca receptor desemnat de către zei, după ce-l pun pe hârtie, îmbin secvenţele capitolelor după o configuraţie aleasă de mine, rezultând, un fel de puzzle, un ghiveci care, adesea, este plăcut de citit.

Desigur că nu mă voi opri la a cincia carte (dacă va vrea Cel – de – Sus).

Vă imaginaţi, Sfinţia Voastră, cum îmi vor creşte aripile după publicarea primei cărţi?

De-abia după acel moment pot să spun că am intrat în primul an de studiu, ca învăţăcel, în tainele smereniei.

Am nevoie să fiu călăuzit duhovniceşte. Simt că aş dori să mă apropii mai mult de Dumnezeu dar încă nu am găsit calea. Continui, incredibil de sârguincios, exerciţi le de HATHA YOGA (atât de des invocate în acest jurnal) dar sunt convins că voi avea nevoie de o permanentă conversaţie cu un părinte spiritual. Sunt într-o continuă căutare de sine care, cum spunea tata (de câţiva ani îmi veghează şi îndrumă paşii spre împlinire, de undeva de sus, din lumea de dincolo de noi) nu trebuie să se sfârşească niciodată.

Acum ştiu că sunt complet inutile multe dintre preocupările noastre existenţiale, reproduse ca nişte cutume, la care nu reflectăm niciodată…

Şcoala este catastrofală: ne deformează amprenta genetică de ingenuitate, de veşnică mirare asupra miracolului lumi, transformându-ne în nişte tineribătrâni blazaţi şi cunoscători ai unei realităţi care nu-i decât o imensă iluzie.

Şti nţa a devenit o nouă religie rituală care înlănţuie prin intermediul instituţiei premi lor până şi cele mai strălucitoare minţi şi religia sau religiile a sau au devenit pretexte livreşti pentru fundamentalişti fanatizaţi.

Nu avem decât să încercăm să privim în noi înşine, cum spunea frumos un mare yoghin:7 „cine pe cine să trezească într-o lume în care toţi dorm?

Singura cale de a ne trezi este aceea în care vom avea ajutorul şi impulsul lui Dumnezeu”.

Eram o eroare umană dar, de o vreme, am început să mă schimb, devenind mai bun; dar cât de puţin pot să fac pentru ceilalţi… Totuşi, privesc constant, doar spre mine-însumi. Poate că, de aceea Dumnezeu mă iubeşte.

„Golful, după retragerea mării.
Tot ce culegem se mişcă.”

A fi scriitor înseamnă, de fapt, doar a mângâia flacăra. Subiectul fundamental al oricărei scri turi nu poate fi decât iubirea. Dar acest cuvânt este un univers mai vast decât cel al stelelor. Există o infinitate de nuanţe care dau farmecul cufundări în interiorul lor. Trăim, de peste două milenii, în eroare. Iubirea a fost transferată ca noţiune şi asupra căsătoriei ceea ce este fundamental greşit. Căsătoria monogamă, la modă de prea mult timp,

presupune ca liant un singur cuvânt: ÎNŢELEGERE! Nimic altceva. Căsătoria oficializată prin acte (înscrisuri) s-a impus după perioada marcată de prezenţa lui Carol cel Mare asupra Europei noastre ca o formă juridică pentru transmiterea proprietăţilor funciare urmaşilor. În perioada romantică a secolului al XIX-lea, din nefericire, iubirea între doi parteneri de sexe diferite s-a impus ca relaţie esenţială în cadrul oricărei căsători oficializate în biserică. Din fericire, această enormă greşeală se va încheia, în curând… Ce înseamnă a ne iubi aproapele? Cu siguranţă că acest fapt nu poate presupune gelozia. Cum putem iubi pe cineva mai mult decât pe altcineva?

Ei bine în cadrul multor căsători monogame, nefericite, există un (o) BIG BROTHER care contabilizează privirile nevinovate ale celuilalt, care mârâie fără motiv, care având înclinaţi masochiste, îşi propune să distrugă ceea ce a început frumos şi nevinovat. De aceea scriitori vor avea întotdeauna de lucru!

Îmi place mult adjectivul << SUPERB >>. L-am auzit, repetat frecvent, de către Beatrice, splendida mea maestre în arta amorului total. Ce poate fi dincolo de un amor efemer între două persoane ce se cunosc cu totul întâmplător? (trebuie să precizez că sexele sunt diferite!) Eternitatea, în cazul meu. Până la întâlnirea cu Beatrice, scrisesem câteva cărţi dar mă hotărâsem să încetez acest travaliu păgubitor şi ca timp şi în plan material.

Dar după acele 6 nopţi paradisiace, izvorul sufletului meu s-a declanşat.

Acum ştiu: a opta artă este amorul. Să fie vreo diferenţă între cel carnal şi cel spiritual?

Să se întrepătrundă ele, adesea? Să nu aibă nici o legătură, unul cu altul? Aici este esenţa. Fiecare dintre noi vom descoperi, cândva, acest farmec al „fructului oprit”. Nu există reguli, nu există şcoli, nu există legi. Totul desăvârşim doar între două persoane: un imens ocean de iubire şi un întins deşert ce se doreşte a fi inundat: cine este femeia dintre cele două elemente?

Ei bine, a fi scriitor nu poate însemna decât a trăi la limita acestor contraste, a suferi, a arde, a muri interior şi a te târî

fizic, a te lăsa ucis pentru ceilalţi, iubindu-i! Este o chestiune de destin. Este karma mea.

SFÂRŞIT